διὰ τὴν γνωριμίαν· ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη καὶ θὰ θέλα νὰ μοῦ γράψης συχνά·) Ἑλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου (ἐνεκρίθησαν· διὰ τὸ ἄλλο ποῦ ἐρωτᾶς, δὲν ἐσκέφθημεν· εὐτυχῶς εἶνε ἀκόμη πολὺ ἐνωρίς...) Ἕνα Χιωτάκι (ἐλήφθησαν τὰ περιπλέον σταλέντα· εὐχαριστῶ·) Δαφνηφόρον Ἑλλάδα (ποῦ ἀφότου μὲ λαμβάνει, μαθαίνει τὰ μαθήματά της μὲ περισσοτέραν εὐκολίαν·) Καλὴν Βιολίστριαν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) Φανατικὴν Ἑλληνοπούλαν (πέρασε τὸ δοντάκι·) Τρελλὴν Νεράϊδαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Νικόλαον Βασ. (ἔστειλα) Αἴγ' ἀπ' Ὅλα (ὄχι ἀγγλικά·) Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες (βραβεῖον ἔστειλα· μὴν ἀμφιβάλλης διὰ τὴν ἀγάπην μου· ὁμολογῶ ὅμως, ὅτι γράμματα μὲ παράπονα βαρύνομαι νὰ τὰ διαβάζω·) Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον (μετὰ πάσης χαρᾶς κ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) Ἐνετικὸν Λέοντα (ἔστειλα·) Ἀήττητον Εὔζωνον (δὲν ἐλήφθησαν· νὰ τὰ στέλλης διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ποῦ δὲν χάνεται ποτέ·) Νηρηΐδα τοῦ Ἠηνειοῦ (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Ἥρωα τοῦ 1913 (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) ὁ «Λογιώτατος» εἶνε ὁ ἄνθρωπος τοῦ παληοῦ καιροῦ, ὁ ὁποῖος σιγὰ-σιγὰ προσχωρεῖ εἰς τὰς νέας ἰδέας·) Τέλλον Ἄγραν (ἔστειλα σημείωμα·) Καλλιτέχνην Φειδίαν, Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7ην Ἀπριλίου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἑξῆς: ***5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23***) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10· διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 οἱ ἑξῆς: ***1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24,*** πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος, 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894-1914

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3—Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν.: Ἄδετος φρ. *7*—Χρυσόδετος φρ. *10*.

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1914, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος φρ. *8*—Χρυσόδετος φρ. *10*.

ΦΥΛΛΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπῆ τὸν τόμον τοῦ 1914 ἕνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια, τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζί καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1914, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ περισσεύσουν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 149ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31ης Μαΐου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

233. Λεξίγριφος

Ἕνα ζῶον μ' Ἀργοναύτην συνενώνω
Καὶ τῆς Σπάρτης βασιλέα φανερώνω.

Ἐσταλμένη ὑπὸ τῆς Ἀπτέρου Νίκης

234. Λογαπαικτικὸς Λεξίγριφος

Δύο νῦ σὺ ὡς εἰξεύρεις
Ἂν ἑνώσῃς μ' εὐκολίαν,
Ἄνδρα ἔνδοξον θὰ εὕρῃς
Στῶν ἀγίων τὴν χορείαν.

Ἐστάλη ἀπὸ Ἕνα Χιωτάκι

235. Στοιχειόγριφος

Εἶμαι νῆσος στὸ Αἰγαῖον·
Ἂν μαλλάξῃς ἕνα γράμμα,
Κάποιον βασιλὲ ἀρχαῖον
Θάνατόσης ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἡλιοβασίλεμα

236. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον
στὰς νήσους θὰ τὸ εὕρῃς·
Τὸ δεύτερόν μου εἶνε θεὸς
ἀρχαῖος, ποῦ τὸν ξεύρεις.
Τὸ τρίτον νύμφην μυθικὴν
ὡραίαν φανερώνει·
Κ' ἐπίρρημα κοινότατον
τὸν Ρόμβον συμπληρώνει.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σύριανάκι

237. Γωνία

\+ ****** = Ἀμοιβὴ τῆς Διαπλάσ.
****** = Χώρα τῆς Αὐστρίας.
** + **** = Χώρα τῆς Ρωσσίας.
*** + *** = Πόλις τοῦ Βελγίου.
** + **** = Μέρος τῆς κεφαλῆς.
* + ***** = Πέλαγος.
\+ ****** = Οὐράνιον ὄν.

Οἱ σταυροὶ κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δαφνοστεφοῦς Νίκης

238. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Μαμά, Τάκη, τῆς Τούλας πάλι τῆς πονᾶει..
— Πονό;
— Σᾶς τὸ εἶπα!

Ἐστάλη ὑπὸ Πόπης Χατζηκωνσταντίνου

239—243. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἄρα, ἀργά, ὄνος, ὄρος, ὅλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γλαύκου

244. Ἀκροστίχις (τοῦ πολέμου)

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Βασιλέα ἐμπολέμου Κράτους:

1, Πόλις τοῦ Κράτους τούτου. 2, Ἄλλη πόλις αὐτοῦ, καταστραφεῖσα. 3, Πρωτεύουσα αὐτοῦ. 4, Βασίλισσα αὐτοῦ. 5, Σύμμαχον αὐτοῦ Κράτος. 6, Ἀντίμαχον αὐτοῦ Κράτος, 7, Λιμὴν αὐτοῦ. 8, Ἄλλο σύμμαχον Κράτος.

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου

245. Φωνηεντόλιπτον

****-τς-ττμνς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνετικοῦ Λέοντος

246. Γρῖφος

$$\frac{\text{Ε}}{\text{Ν}} \text{ a t } \frac{\text{χνας}}{\text{νοεῖ}}$$

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Μανιώδη Ταξειδιώτισσαν

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΕ — 19]

Ἀνταλάσσω παντχόθεν γραμματόσημα. Ἀποδίδω Κρητικὰ καὶ ξένα.—Διεύθυνσις κ. Γεώργιον Ἰ. Γιαμαρέλλον, Ἀντισαγγελέως Ἐφετῶν, Χανιὰ (Κρήτης.)

[ΙΕ — 20]

Ἀορελάϊ, δὲν ἀρκεῖ ἕνα εὐχαριστῶ. Περιμένομεν ἀνυπόμονα ἀνταπόδοσιν. Κουνήσου λοιπόν!—*Δοξάσμενος Ρῆνος, Προσφιλὴς Ἀνάμνησις.*

[ΙΕ — 21]

Πολὺ εὐχαριστῶ τὴν ***Ναυτοπούλαν*** διὰ τὸ ἐνδιαφέρον της καὶ τὴν πληροφορῶ, ὅτι καταγόμεθα ἐξ Ὕδρας καὶ ἔχομεν δευτέραν πατρίδα τὴν Αἴγυπτον.

Ἀνθισμένη Βαμβακιά.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 1—7 Απριλίου

ΑΘΗΝΩΝ. Ψάρι τῆς Ξηρᾶς, Δημ., Γαρδίκης, Ἀάμπων Ἀσκῆς, Δαφνοστεφὴς Μακεδονία, Καλ. Α. Μουστάκας, Σπ. Λ. Μάμος, Κώνστ. Π. Μπάρδης, Μαρία Α. Γεώργα; Θωμᾶς Α. Δοξιάδης, Γ. Χ. Πουλάκος, Ἰωάννα Χ. Πουλάκου, Κόρη τοῦ Ἰονίου, Μαρίνος Σ. Κοσμετάτος, Ρουμελιώτάκι, Ἰσαν. Ν. Πλάτσης, Μαρία Γ. Χωραφᾶ, Ἑλένη Π. Γιαννάρου, Ἄλξ. Π. Γιάννάρος, Κεκρυμμένος Θησαυρός, Μικρὸς Ζωγράφος, Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου. Μάσγγα Π. Ρογκοπούλου, Κατίνα Γ. Μπαρκούφη, Μέλλων Ναύαρχος, Λευκὴ Περιστερά, Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Χαρ. Δημ. Ἀστρᾶς, Μόσχα Δ. Μπίστη, Σκλαβωμένος Ἕλλην, Ἱφικράτ. Δ. Χατζημαμουνῆλ, Κωνστ. Ι. Πιαλόγλου, Στέφανος Στεφάνου.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ. Ἥρως τοῦ Σουλίου.

ΑΡΓΟΥΣ. Εὐθ. Ι. Σμυρνιωτάκης, Εὐαγγ. Α. Σκουτεροπόυλος, Νικ. Κουλουριώτης, Κώνστ. Ε. Καρωτάκης, Εὐαγγ. Ι. Γιανάκος, Ἀνδρ. Δ. Δημόπουλος.

ΒΟΛΟΥ. Δημ. Π. Παπαδημητρίου, Ἀννοῦλα Στ. Σπανουδάκη, Τερψιθέα Γ. Χουσοχοΐ.

ΓΥΘΕΙΟΥ. Στ. Οἰκονομάκος, Ἰω. Σταθάκος.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ. Γεώργ. Ταλούμης.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Ι. Α. Μερκάτης.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Χ. Γ. Λιαπάκης.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Χαΐμ Ο. Νεγρίν, Ἰουλία Μωϋσῆ, Ἡλίας Ματαθίας, Μεὴς Μοῦσῆς, Ραφαὴλ Ν. Μάτσα, Ἀριστ. Λευκοβίτς, Δημ. Γ. Μανούσης, Νεάρὸς Εὐπατρίδης, Ἡλίας Ι. Λευΐ.

ΚΑΛΑΜΩΝ. Νικ. Ἠλ. Σπυρόπουλος, Ε. Γ. Δραγώνας.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Λούλα Καχρίλα, Ἰουλία Φιλιώκη, Μαρία Λεβέντη, Λίνα Λεβέντη, Πίμπερνελ, Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Μαρία Κ. Καμβύσα.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ. Ἰω. Π. Ματσούκας.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ. Κ. Ποδότας.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ. Μπρυνέτ, Μυτιληναῖκὸν Ζιζάνιον.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ. Στ. Θ. Ἀντωνιάδης, Α. Ν. Παβέλλας.

ΠΑΤΡΩΝ. Κούλης Ἀνάστασόπουλος, Μίμης Ἀναστασόπουλος, Σπ. Δ. Κουτσουπιδης, Μικρὴ Ξανθούλα, Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Γεωρ. Δ. Γιαννακόπουλος, Ἑλένη Δ. Γιαννακοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Αὐγ. Λεονάρδος, Π. Σ. Μοίρίμα, Γ. Ἀστάρ, Φρ. Μ. Σβάμπερ, Α. Ἀνδρέου, Ἀθ. Ι. Ἰωαννίδης, Κώνστ. Α. Ἀθανασιάδης, Ἀνδρ. Χατζῆς, Διον. Ἀν. Λοβέρδος, Ἑλένη Καλαμάκη, Μαρίνα Κ. Βογιώτα, Ἀθ. Ε. Βεκιαρέλης.

ΤΥΡΓΟΥ. Χρ. Κ. Μανιάτης, Χρ. Κουρόπουλος.

ΣΑΜΟΥ. Ἀναστ. Π. Παντελίδης.

ΣΥΡΟΥ. Ἀντ. Ν. Κοτζιᾶς, Δέσποινα Ν. Κοτζιᾶ, Κατίνα Α. Καρδίτση, Σίμος Θεοδώρου, Δημ. Γ. Χαλιορῆς, Νικ. Ι. Βάτης.

ΤΕΓΕΑΣ. Γεώρ. Χρ. Παπαδόπουλος.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ. Τίμος Μπονόβας, Κ. Τ.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Νικ. Α. Σακελλαριάδης, Νικ. Α. Βλάχος, Σωκ. Γ. Πασσαλῆς.

ΥΔΡΑΣ. Ἀθανασία Ι. Ράλλη.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Βασ. Δ. Ἀλλέξιου.

ΧΙΟΥ. Γαλανὴ Χιωτοπούλα, Γαλιάντρα, Θεμ. Σαρίκας, Μιχ. Γ. Ξυλᾶς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς πέντε: ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΗΣ Α. ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ ἐν Ἀθήναις, ΛΟΥΛΑ ΚΑΧΡΙΛΑ ἐν Κερκύρᾳ, ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΜΑΣΤΟΥΚΑΣ ἐν Κορίνθῳ, ΣΠΥΡΙΔΩΝ Δ. ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΑΝΗΣ ἐν Πάτραις καὶ ΚΑΤΙΝΑ Α. ΚΑΡΑΪΣΗ ἐν Σύρᾳ οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Μαΐου.

Τύποις Καταστημάτων «ΝΕΟΥ ΑΣΤΕΩΣ» Κοραῆ 4, Ἀθῆναι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστῶμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρακαὶν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2.50	Τρίμηνος . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ.10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος *Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἀπριλίου 1915* *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 20*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἀλλ' ἡσύχασεν, ὅτον εἶδεν ἀπὸ κοντὰ τὸν μικρὸν ἐκεῖνον καὶ τὸν ἀνεγνώρισεν ὡς ἀγγελιαφόρον.

Ἀφοῦ ἐπερίμενεν οὕτω μισὴν ὥραν, ἡ ὁποία τῷ ἐφάνη ἀτελείωτη, παρουσιάσθη ὁ μεγαλοπρεπὴς θυρωρὸς καὶ τῷ ἔνευσε νὰ εἰσέλθῃ.

Τὰ πόδια τοῦ Ραοὺλ ἔτρεμαν τόσον, ὥστε μὲ κόπον ἠμπόρεσε νὰ ναυαβῇ τὰς ὀλίγας βαθμίδας τῆς ἐξωτερικῆς κλίμακος. Εἰς τὴν εἴσοδον τὸν παρέλαβεν ἄλλος ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος τὸν ἔβαλεν εἰς τὸν ἀνελκυστῆρα (ἀσανσὲρ) καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὸ διαμέρισμα ὅπου, καθὼς ἐνόμιζε, θὰ ἐκρίνετο ἡ τύχη του.

Τότε εὑρέθη ἐνώπιον μιᾶς κυρίας μὲ ξανθὰ κοντὰ μαλλιά, ὑψηλῆς καὶ ὡραιοτάτης, ἡ ὁποία ἐστέκετο ὀρθία εἰς ἕνα μικρὸ σαλόνι. Ἕνας κύριος ἕως τριάντα ἐτῶν, μὲ κοστούμι ἀπὸ ἄσπρην φανέλλαν, ἐκάπνιζε σιγαρέττον ἐξῆς πλωμένος εἰς μίαν μεγάλην πολυθρόνον. Παντοῦ, εἰς τὰ τραπέζια, εἰς τοὺς τοίχους, εἰς τὸ τζάκι, ὁ Ραοὺλ ἔβλεπεν ὅπλα. Ὑπῆρχον καραμπίνες, κυνηγετικὰ τουφέκια, ρεβόλβερ, ὁλόκληρον ὁπλοστάσιον. Ἀλλ' ἡ μεγαλειότερα του ἔκπληξις ὑπῆρξε τὸ ἀρρενωπὸν ὕφος τῆς ὡραίας ἐκείνης γυναικός, ἡ ὁποία θὰ ἦτο βεβαίως ἡ μὶς Μπρὶδζ τῆς ἀγγελίας.

«Ὁ Ραοὺλ εὑρέθη ἐνώπιον μιᾶς κυρίας...» (Σελ. 157, στ. α')

Ἐφοροῦσε μίαν ρόμπαν τοῦ σπιτιοῦ, ἐν εἴδει πενιουάρ, κομψοτάτην, καὶ ἀπὸ μέσα μίαν βλούζαν μὲ πιέτες ἀπὸ μαῦρον βελοῦδον. Ἀλλὰ κάθε φορὰν ποῦ ἔκαμνεν ἕνα βῆμα, τὸ πενιουὰρ ἠνοίγετο ἕως κάτω καὶ τότε ἐφαίνετο ἕνα πανταλόνι ἀπὸ ἄσπρον πετσί, ὡς αὐτὰ ποῦ φοροῦν οἱ τζόκεϋ, καθὼς καὶ γκέτες ἀπὸ πετσὶ στακτερόν.

Ἡ κομψὴ αὐτὴ ἐνδυμασία, μισο-ἀνδρικὴ καὶ μισο-γυναικεία, ἐπήγαινε θαυμάσια εἰς τὴν ὑψηλὴν ἐκείνην νέαν, τῆς ὁποίας τὰ θαυμάσια μαλλιὰ ἐπλαισίωναν ἕνα λεπτὸν πρόσωπον, ἀλλὰ ζωηρόν, ἀποπνέον δύναμιν καὶ ὑγείαν.

Ἐκύτταξε τὸν Ραοὺλ ἀτενῶς μὲ τὰ μεγάλα γαλανά της μάτια, καὶ ὁ φίλος μας τὰ ἔχασε τόσον, ὥστε μόλις ἐτόλμησε νὰ ψελλίσῃ ὀλίγας λέξεις, διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του.

Εὐτυχῶς ἡ μὶς Μπρὶδζ ἦλθε πρὸς βοήθειάν του καὶ, στραφεῖσα πρὸς τὸν κύριον τὸν ἐξηπλωμένον εἰς τὴν πολυθρόνον, ἀνέκραξε γαλλιστί, ἀλλὰ μὲ προφορὰν ἀγγλικήν:

— Ράλφ, ἀδελφέ μου, τεμπέλαρε!.. Θὰ σηκωθῆς ἐπιτέλους καὶ θὰ ἔλθῃς νὰ μιλήσῃς μ' αὐτὸ τὸ παιδί, ποῦ εἶδε τὴν ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα καὶ ἦλθε γιὰ τὴ θέσι;

Ὁ κύριος, ὁ ὁποῖος ἦτο, ὡς φαίνεται, ἀδελφὸς τῆς ὡραίας ἐκείνης Ἀμαζόνος, μολονότι δὲν τῆς ὡμοίαζε καθόλου, ὑπήκουσε καὶ ἀπεφάσισεν ἐπιτέλους νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὰς ἀναπαυτικὰς ἀγκάλας τῆς πολυθρόνας του. Σταθεὶς δὲ ὄρθιος ἐνώπιον τοῦ Ραοὺλ, τὸν ἐκύτταξε μὲ ὑπεροπτικὸν βλέμμα, καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Ἦλθες γιὰ τὴ θέσι;

— Μάλιστα, κύριε.

— Εἶσαι Γάλλος;

— Παρισινός.

— Καὶ ξέρεις ἀπὸ ἄλογα;

Ὁ μικρὸς ἐδίστασεν ὀλίγον καὶ κατόπιν, ἀσυνείθιστος νὰ ψεύδεται, κατώρθωσε νὰ προφέρῃ μίαν φράσιν, ἡ

«Νέος δισταγμὸς ἐκ μέρους τοῦ Ραοὺλ...» (Σελ. 158, στ. β')

ὁποία συνεβίβαζε τὸν σεβασμόν του πρὸς τὴν ἀλήθειαν μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ξένους.

— Μάλιστα, κύριε, εἶπε γρήγορα-γρήγορα· ξέρω ἀπὸ ἄλογα, γιατί μεγάλωσα 'ς ἕνα τόπο ποῦ ὑπάρχουν πολλά: στὸ Σαντιγύ.

Ὡραῖον μειδίαμα ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τῆς μὶς Μπρίδζ.

— Ὤ, ἐκαμεν. Ὁ μικρὸς Γάλλος θὰ ξέρῃ πράγματι νὰ ἱππεύῃ λαμπρά, γιατί στὸ Σαντιγὺ δὲν ὑπάρχουν παραλόρδοι καὶ ἱππογυμνασταί.

Ὁ Ραοὺλ δὲν προσέθεσε τίποτε, κρίνων περιττὸν νὰ εἰπῇ ὅτι ὑπῆρχεν εἰς τὰ περίχωρα καὶ μία μικρὰ πόλις, ὀνομαζομένη Σανλί, ὅπου ἐπέρασε τὸν καιρόν του, μελανώνων τὰ χαρτόσημα ἑνὸς συμβολαιογραφείου.

Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ὅμως ἐδήλωσε:

— Ἐρῶ καὶ ζωγραφική.

Ὁ κύριος καὶ ἡ μὶς ἐφάνησαν ἐκπληττόμενοι διὰ τὸ νέον αὐτὸ προτέρημα τοῦ μικροῦ καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν φράσιν του.

— Πῶς, τί; ἠρώτησεν ἡ Ἀγγλίς, ἡ ὁποία, ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, ἦτο βορειο - ἀμερικανίς· ξέρεις ζωγραφική;.. τί ζωγραφίζεις;

— Ἀπ' ὅλα: πρόσωπα, σπίτια, δένδρα...

Ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ ἐκτυπήθησαν καὶ ὕψωσαν τοὺς ὤμους. Ἔπειτα, μ' ἕνα ἀργυρόκηχον χέλωτα, ἡ νεᾶνις ἐδήλωσεν:

— Αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει... ὤ, χαί, δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει διόλου ἂν ζωγραφίζῃς ἢ ὄχι. Τὸ μόνο ποῦ ἀξίζει γιὰ μᾶς, εἶνε ὅτι εἶσαι Γάλλος, ἀπὸ τὸ Σαντιγύ, ὅτι φαίνεσαι γερὸ παιδὶ κ' ἔχεις συμπαθητικὴ φυσιογνωμία. Ἀλήθεια, Ράλφ; Τί λὲς καὶ σύ;

Ὁ Ράλφ, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ἀρκετὰ ἀδιαφορῶν δι' ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἀπεκρίθη:

— Ἀδελφή μου, κάμε ὅ,τι θέλεις. Ἂν ὅμως ὁ μικρὸς σοῦ ἀρέσῃ, πρέπει νὰ τὸν πάρῃς ἀμέσως, γιατί, καθὼς ξεύρεις, αὔριο τὸ πρωὶ φεύγομε γιὰ τὴν ἐστάντσια καὶ θὰ σοῦ χρειασθῇ, μόλις φθάσωμε, γιὰ τάλογα.

Ἡ μὶς Μπρὶδζ ἐσυλλογίσθη μίαν στιγμὴν καὶ ἠρώτησε πάλιν τὸν Ραοὺλ:

— Ἔχεις πολὺν καιρὸ στὸ Βουένος-Ἄϋρες;

— Ἕνα μῆνα.

— Τί ἐργασία κάνεις;

Νέος δισταγμὸς ἐκ μέρους τοῦ Ραοὺλ, ὁ ὁποῖος κατέληξεν εἰς τὴν εἰλικρινῆ ὁμολογίαν:

— Πουλῶ ἐφημερίδες στοὺς δρόμους, γιὰ νὰ κερδίσω τὸ ψωμί μου, ἐπειδὴ, μόλις ἔφθασα ἐδῶ, μοῦ ἔκλεψαν ὅλα μου τὰ χρήματα.

— Ἀού! ἔκαμεν ἡ Ἀμερικανίς, ἡ ὁποία ἐφάνη κατενθουσιασμένη ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν. Πουλεῖ ἐφημερίδες στοὺς δρόμους ὁ μπόϋ (τὸ παιδὶ), σὰν τὸν δικό μας τὸν Γόρδωνα Μπέννετ (*), ὅταν ἦταν μικρός. Ἴσως μιὰ μέρα θὰ κάμῃς καὶ σὺ σὰν αὐτὸν ἑκατὸν ἑκατομμύρια δολλάρια.

Κατόπιν προσέθεσε:

— Γονεῖς δὲν ἔχεις λοιπόν, παιδί μου; Πῶς βρίσκεσαι ὁλομόναχος στὴν Ἀμερική;

Ἀδιστάκτως αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ Ραοὺλ ἀπεκρίθη:

— Οἱ γονεῖς μου ἀπέθαναν. Ὁ πατέρας μου ἦταν ζωγράφος στὸ Παρίσι, 'ς ἕνα ὡραῖο σπίτι τοῦ βουλεβάρτου Δεκουρσέλ. Δὲν ἄφισε περιουσίαν καὶ ὁ φίλος ποῦ μ, ἐπῆρε μαζί του στὴν Ἀμερική, σκοτώθηκε στὸ ταξεῖδι σὲ μιὰ στάσι μεταναστῶν.

Τὸ ὡραῖον πρόσωπον τῆς μὶς Μπρὶδζ ἐσκυθρώπασε. Τὰ δυστυχήματα τοῦ μικροῦ τὴν ἐκίνησαν εἰς οἶκτον καὶ εἰς συμπάθειαν.

— Μὰ τότε, εἶπεν, εἶσαι ἕνα δυστυχισμένο παιδί, καὶ θὰ σὲ πάρω στὴν ὑπηρεσία μου. Σὲ εἰδοποιῶ μόνον, ὅτι θὰ χρειασθῇ νὰ ταξειδέψῃς πολύ.

Τὰ μάτια τοῦ Ραοὺλ ἐφωτίσθησαν ἀπὸ χαρόν.

— Ὤ, ἀπεκρίθη ζωηρῶς, αὐτὸ ἐπιθυμῶ κ' ἐγὼ πολύ.

—Λαμπρά! ὑπέλαβεν ἡ μὶς Μπρίδζ. Θὰ σοῦ δίδωμε σαράντα πιάστρα τὸν μῆνα,—ἔ, Ράλφ;

— Μάλιστα, μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ κύριος, ὁ ὁποῖος εἶχε βυθισθῇ πάλιν εἰς τὴν πολυθρόναν του κ' ἐφαίνετο κοιμώμενος.

— Σοῦ φθάνει ὁ μισθός;

— Μάλιστα, κυρία.

— Τότε λοιπὸν αὔριο τὸ πρωὶ στὰς ἐννέα, στὸ σταθμὸ τοῦ Ρετίρο... Νὰ ἔλθῃς μὲ τὰ μπαγάγια σου, γιατί θὰ φύγωμε μὲ τὸ τραῖνο τοῦ Κορδόμπα.

— Σύμφωνοι, κυρία.

— Μὴ μὲ λὲς κυρία, γιατί εἶμαι δεσποινίς, εἶμαι ἡ μὶς Μπρίδζ. Ἐνόησες;

— Μάλιστα, μὶς Μπρίδζ.

— Αὔριο.

— Αὔριο, θὰ εἶμαι στὰς ἐννέα ἀκριβῶς.

Ὁ Ραοὺλ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον γεμᾶτος χαράν. Ἐπιτέλους θὰ ἄφινε τὸ ἐλεεινόν του ἐπάγγελμα, θὰ ἄφινε τὸ Βουένος-Ἄϋρες καὶ θὰ ἐπήγαινεν εἰς τὴν ἐξοχὴν μὲ τὴν Ἀμερικανίδα ἐκείνην, τὴν τόσον ὡραίαν καὶ ἐνδιαφέρουσαν.

Ὁλόγυρα εἰς τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα ἐσχηματίζετο μία ἀτμόσφαιρα παραδοξότητος, ἡ ὁποία ἐμάγευε τὸ τυχοδιωκτικὸν πνεῦμα τοῦ παιδίου. Τὰ ὅπλα ποῦ ἐγέμιζαν ὅλον τὸ διαμέρισμα, ἡ γυναῖκα ἐκείνη ποῦ ἐφοροῦσεν ἀνδρικά, ἔκαμναν τὸν Ραοὺλ νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι θὰ ἔβλεπε τέλος τὰ νέα πράγματα ποῦ ὠνειροπολοῦσεν, ἀφότου ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἀμερικήν. Ἓν μόνον ζήτημα ἐπεσκίαζε τὴν χαράν του.

«— Διατί ἄρα γε, ἐσυλλογίζετο, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θέλουν, καλὰ καὶ σώνει, νὰ ξεύρῃ ὁ ὑπηρέτης των ἀπὸ ἄλογα;... Κ' ἐγὼ ποῦ δὲν ξεύρω καθόλου, πῶς θὰ τὰ καταφέρω;... Εὐτυχῶς ποῦ φεύγομε αὔριο κηφλα. Κ' ἄμα θὰ εἴμαστε μακρυά, θὰ κάμω τρόπο νὰ μὲ κρατήσουν».

Αὐτὰ ἐσυλλογίζετο ὁ μικρός, ἐπιστρέφων εἰς τὸ σπίτι, ὅπου ἔφθασε τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Εὗρε τὸν Πάολι κατασυγχυσμένον.

— Μὰ τί ἔγεινες λοιπόν; τοῦ ἐφώναξε μόλις τὸν εἶδε. Ὁ Βελάσκος εἶνε ἔξω φρενῶν ἐνατίον σου. Δὲν ἦλθες νὰ δώσῃς λογαριασμὸν καὶ ἡ ἐφημερίδες σου εἶνε ἀκόμη ἐδῶ. Μὰ τί σοῦ συνέβη;

— Δὲν μοῦ συνέβη τίποτε δυσάρεστον, ἀπεκρίθη ὁ Ραοὺλ, ἀπεναντίας! Βρῆκα θέσι στὴν ἐξοχὴ καὶ φεύγω ἀπὸ τὸ Βουένος-Ἄϋρες αὔριο τὸ βράδυ.

Εἰς τὴν ἀρχήν, ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐλυπήθη μὲ αὐτὴν τὴν εἴδησιν. Ἀλλ' οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι εἶνε συνειθισμένοι εἰς τέτοιους χωρισμοὺς καὶ δὲν ἔχουν πολὺν καιρὸν νὰ τὸν ἐξοδεύουν εἰς αἰσθήματα.

Ἐν τούτοις ὁ Ραοὺλ ηὐχαρίστησε θερμῶς τοὺς Ἰταλοὺς διὰ τὴν βοήθειαν ποῦ τῷ ἔδωσαν καί, διὰ νάνταμείψῃ τὸν Πάολι, τῷ ἐχάρισε μέρος τῶν χρημάτων ποῦ εἶχεν εἰς τὴν κάλτσαν.

Μὲ τὸ ὑπόλοιπον ἠγόρασε μερικὰ ἀκόμη ἐνδύματα καθὼς καὶ μίαν ζώνην ὡς ἐκείνην ποῦ τοῦ εἶχαν κλέψῃ.

Τὴν ὥραν ποῦ ἔχωνε μὲ καμάρι τὸ μεγάλο του μαχαῖρι μὲ τὴν ἀργυρᾶν λαβὴν εἰς τὴν θήκην του, ἐνεθυμήθη τὰ τουφέκια καὶ τὰς καραμπίνας ποῦ εἶχεν ἰδῇ εἰς τὸ σαλόνι τῆς Ἀμερικανίδος.

— Αὐτὴ τὴ φορά, ἐσυλλογίσθη, δὲν θὰ εἶνε ὅλως διόλου περιττὴ ἡ ζώνη μου. Τὸ μόνον δυσάρεστον εἶνε ὅτι αὐτὴ δὲν εἶνε γεμάτη σὰν τὴν ἄλλη.

«Ἔχωνε μὲ καμάρι τὸ μεγάλο του μαχαῖρι εἰς τὴν θήκην του...» (Σελ. 158, στ. γ')

(*) Ὁ διάσημος ἰδρυτὴς τοῦ «Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΜΠΟ

Ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λό.

Τὸ τραῖνον διασχίζει τὴν ἐξοχὴν καὶ ὁ Ραοὺλ, ἐγκαθιδρυμένος καλὰ εἰς ἕνα βαγόνι πρώτης θέσεως, ἐπωφελεῖται τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ δύοντος ἡλίου, διὰ νὰ κυττάζῃ μὲ περιέργειαν τὰ νέα τοπία ποῦ ἐξετυλίσσοντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Οἱ νέοι του κύριοι εἶνε ἐκεῖ, εἰς τὸ ἄλλο βαγόνι. Τοὺς εὗρεν εἰς τὸν σταθμὸν τὴν ὡρισμένην ὥραν καὶ ἀνεχώρησαν ἀμέσως. Ὁ μικρὸς συνεκινήθη μάλιστα πολὺ μὲ τὴν καλωσύνην τῆς μὶς Μπρίδζ, ἡ ὁποία ἀπήντησεν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της νάγοράσῃ διὰ τὸν νέον των ὑπηρέτην πρώτης θέσεως εἰσιτήριον.

— Ντῆαρ μπρόδερ, τῷ εἶπε μὲ τὴν εὐῆχον της φωνή, ξέρεις ὅτι ἐδῶ μόνον οἱ ζητιάνοι ταξειδεύουν μὲ δευτέραν θέσιν. Ὁ μπόϋ πρέπει νὰ μπορέσῃ νὰ κοιμηθῇ καλὰ τὴν νύκτα, ἂν θέλωμε νὰ εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐργασθῇ αὔριο ποῦ θὰ φθάσωμε. Δὲν πρέπει νὰ παραπονουρασθῇ στὸ ταξεῖδι.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Ράλφ, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ εὐπειθέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου πρὸ τῆς ἀδελφῆς του καὶ ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ἀποστρεφόμενος τὰς κουραστικὰς συζητήσεις, εἶχεν ὑποκύψῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ἰδοὺ διατί ὁ φίλος μας Ραοὺλ, καθισμένος τώρα εἰς ἕνα ὡραῖον καναπὲν πλησίον ἑνὸς παραθύρου, ἦτο τὸ εὐτυχέστερον παιδὶ τοῦ κόσμου.

Μὲ τὸ μέτωπον κολλημένον εἰς τὸ γυαλί, κυττάζει ἔξω. Τὸ τραῖνον τρέχει εἰς μίαν ἐξοχήν, ἐνθυμίζουσαν κάπως τὰς γαλλικάς: Πράσινα λειβάδια, εἰς τὰ ὁποῖα βόσκουν διάφορα ζῷα, καὶ μεγάλα λευκὰ σπίτια, ἀρκετὰ πυκνά, σκεπαζόμενα ἀπὸ εὐκαλύπτους καὶ ἰτέας. Κάπου-κάπου παρουσιάζεται ἓν πελώριον δένδρον μὲ κορμὸν ἀνώμαλον καὶ δυσανάλογον πρὸς τὸ φύλλωμά του: εἶνε τὸ ὀυμπου, τὸ δένδρον τοῦ τόπου, τὸ δένδρον τῆς Πάμπας.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὰ σπίτια γίνονται ἀραιότερα καὶ τὰ δένδρα σπανιώτερα. Ἀλλὼς τε ὁ Ραοὺλ δὲν διακρίνει πλέον τίποτε, διότι ἐσκοτείνιασε.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

"ΘΕΑΤΡΙΝΑ,,

Ἀγαπητοί μου,

ΝΩΡΙΖΩ ἕνα κορίτσι, ἀπὸ καλλίστην οἰκογένειαν τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποίου παρηκολούθησα μὲ στοργὴν τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν πρόοδον, ἀφότου ἦλθε νὰ κάμῃ τὴν γνωριμίαν μου ὡς μικρὰ συνδομήτρια τῆς «Διαπλάσεως». Σήμερον εἶνε δεκαεννέα ὡς εἴκοσιν ἐτῶν δεσποινίς, καὶ συνδυάζει πολλὰ καὶ μεγάλα χαρίσματα. Εἶνε πολὺ εὔμορφη, ὑψηλή, μ' ἐκφραστικώτατον πρόσωπον καὶ μὲ μίαν ὅλως ἰδιαιτέραν χάριν καὶ κομψότητα εἰς τὸ σύνολον, εἰς τὰς κινήσεις, εἰς τὴν ἐνδυμασίαν. Λαμπρὰ μορφωμένη, ἐξύπνη, πολύγλωσση, ὁμιλεῖ ὡραῖα, τραγουδεῖ θαυμάσια, παίζει πιάνο, ζωγραφίζει, γράφει στίχους πολὺ καλοὺς καὶ τοὺς ἀπαγγέλλει μὲ μίαν τέχνην μοναδικήν. Ἀλλ' ἡ μεγάλη της κλίσις εἶνε τὸ θέατρον, ἡ ἠθοποιία. Ἐφοίτησε δύο-τρία ἔτη εἰς μίαν Δραματικὴν Σχολήν, εἶνε μέλος τοῦ Συλλόγου τῶν Ἐρασιτεχνῶν καὶ εἰς πολλὰς παραστάσεις ἔλαβε μέρος, ἐπιδείξασα ἕνα τάλαντον σπάνιον καὶ ζηλευτὰ καλλιεργημένον. Πολλάκις διὰ τοῦτο ἐψιθυρίσθη εἰς τοὺς θεατρικοὺς κύκλους τῶν Ἀθηνῶν, ὅτι εἶχε σκοπὸν νἀφοσιωθῇ εἰς τὴν τέχνην, νὰ γίνῃ ἠθοποιὸς ἐξ ἐπαγγέλματος. Ἀλλ' ὁπότε τὴν ἐρωτοῦσα, μοῦ ἀπεκρίνετο:

— Ὄνειρο ἀπραγματοποίητο! Θὰ ἤθελα πολύ. Ἀγαπῶ τὸ θέατρο κ' αἰσθάνομαι, ὅτι θὰ διέπρεπα στὴ σκηνή. Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ γονεῖς μου δὲν θέλουν οὔτε νὰ τἀκούσουν. Καί, τί νὰ κάμω, ὑποκύπτω!

Εἶχα λοιπὸν ὡς προχθὲς τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ φίλη μου, καταπνίγουσα τὸν ἔρωτά της, θὰ ἔμενε διαπαντὸς ἀπλῆ ἐρασιτέχνις. Ἄλλως τε εἶχα νὰ τὴν ἰδῶ ἀπὸ κοντὰ πολὺν καιρόν, ὥστε νὰ γνωρίζω τὰς νεωτέρας της σκέψεις. Κ' ἔξαφνα, προχθές, εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ δεχθῶ εἰς τὸ γραφεῖόν μου τὴν ἐπίσκεψίν της.

— Ὤ, πῶς συνέβη νὰ μ' ἐνθυμηθῆτε, ἀγαπητὴ δεσποινίς;

— Ἤλθα νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ συμβουλὴ καὶ μιὰ χάρι.

Καὶ μοῦ ἐξεμυστηρεύθη, ὅτι ὁ ἔρως της διὰ τὸ θέατρον, ἀντὶ νὰ καταπνιγῇ, μετεβλήθη εἰς πάθος, ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ γίνῃ ἠθοποιὸς καὶ ὅτι ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη δι' αὐτὸ νὰ κατανικηθῇ ἡ ἀντίστασις τῶν γονέων της. Καὶ ἡ μὲν συμβουλὴ ἦτο νὰ τῆς πῶ ἂν ἔκαμνε καλὰ νὰ ἐπιμένῃ καὶ ἂν εἶχα πράγματι τὴν ἰδέαν, ὅτι θὰ διέπρεπεν εἰς τὴν σκηνήν, (καὶ εἰς τὰ δύο αὐτὰ τῆς ἀπήντησα ναί μὲ ὅλην μου τὴν πεποίθησιν), ἡ δὲ χάρις, νὰ εὕρω τὸν πατέρα της καὶ νὰ τὸν πείσω.

Δὲν ἐδίστασα διόλου. Ὁ πατέρας τῆς φίλης μου εἶνε ἕνας πολὺ καλὸς καὶ μορφωμένος ἀξιωματικός, ποῦ μοῦ κόμνει τὴν τιμὴν νὰ μὲ διαβάζῃ καὶ νὰ μὲ ἀκούῃ. Ἐπῆγα ἀμέσως καὶ τοῦ ὡμίλησα. Ἀλλ' εἶδα, ὅτι δὲν ἦτο πολὺ εὔκολον νὰ τὸν πείσω. Εἶχε τόσας ἀντιρρήσεις! Ἔλεγεν, ὅτι τὸ θέατρον δὲν εἶνε διὰ κορίτσια «καλῶν οἰκογενειῶν» καὶ ὅτι ἡ κόρη του θὰ ἐξέπιπτε κοινωνικῶς ἂν ἐγίνετο καλλιτέχνις ἐξ ἐπαγγέλματος. Πιανίστρα ναί, ζωγράφος ναί, ἀλλὰ θεατρίνα ποτέ. Ἐπροτιμοῦσε νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ μὲ τὴν προικοῦλα ποῦ τῆς εἶχε μαζευμένη καὶ νὰ τὴν κάμῃ μίαν καλὴν νοικοκυράν. Καὶ δὲν ἐφαίνετο νὰ σχῇ τὴν παραμικρὰν ὑποψίαν, ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θἀδικοῦσε ἁπλούστατα τὴν κόρην του. Διότι θὰ τὴν ἐστέρουσε τῆς μεγάλης, τῆς ἀνυπολογίστου εὐτυχίας, ποῦ θὰ τῆς ἐδίδεν ἡ καλλιέργεια τοῦ ταλάντου της,— μία ζωὴ σύμφωνος μὲ τὴν κλίσιν της, γεμάτη δόξαν καὶ πλοῦτον. Ἀφίνω δὰ ὅτι θἀδικοῦσε συγχρόνως καὶ τὸν τόπον του, ἀποστερῶν τὸ ἐθνικὸν θέατρον μιᾶς μεγάλης ἠθοποιοῦ. Καὶ διατί ὅλ' αὐτά; Διὰ νὰ μὴ ποῦν μερικοὶ ἀνόητοι, ὅτι ἔκαμε τὴν κόρην του θεατρίνα!...

Τοῦ εἶπα πολλά. Τοῦ ἐνθύμισα τέλος καὶ τὸ παράδειγμα τῆς Κυβέλης. Ἡ Κυβέλη εἶνε μία πολὺ μεγάλη ἠθοποιός, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μία πολὺ καθὼς-πρέπει κυρία, (ἡ Κα-Θεοδωρίδου). Τὴν δέχονται μὲ τιμὰς τὰ καλλίτερα σπίτια, παίρνει τὸ τσάϊ της εἰς τὸ παλάτι τοῦ πρίγκηπος Νικολάου, τρώγει τὴν δόξαν μὲ τὸ κουτάλι καὶ κερδίζει πενῆντα ὡς ἑκατὸν χιλιάδες δραχμὰς τὸν χρόνον. Ἂν εἶχε τώρα καὶ ἡ Κυβέλη ἕνα πατέρα, ποῦ δὲν θὰ τὴν ἄφινε νὰ γίνῃ θεατρίνα, δὲν θἀδικοῦσε καὶ τὸ ἑλληνικὸν θέατρον καὶ αὐτὴν τὴν ἰδέαν;—Τὸ παράδειγμα αὐτὸ ἐκλόνισεν ὀλίγον τὸν πατέρα τῆς φίλης μου, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ συλλογίζεται. Δὲν εἴξεύρω ἂν θἀλλάξῃ γνώμην καὶ ἂν θὰ δώσῃ ἐπιτέλους τὴν συγκατάθεσίν του, διὰ νὰ γίνῃ ἡ κόρη του εὐτυχὴς καὶ νἀποκτήσῃ τὸ ἑλληνικὸν θέατρον ἀκόμη μίαν μεγάλην ἠθοποιόν... Ἐγὼ ὅμως εἶχα χρέος νὰ τοῦ ὁμιλήσω καὶ τὸ ἔκαμα. Νομίζω, ὅτι ἡ ἐποχή μας δὲν σηκώνει πλέον προλήψεις καὶ ὅτι σήμε-

ρον τὸ θέατρον εἶνε ἕνα τίμιον ἐπάγγελμα, ὅπως κάθε ἄλλο. Νέοι καὶ νεάνιδες, ὅσοι ἔχουν ἰσχυρὸν τάλαντον καὶ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ διαπρέψουν ὡς ἠθοποιοί, εἰμποροῦν νὰ γίνωνται ἀδιστάκτως. Καὶ τὸ νὰ διαπρέψῃ ἕνας νέος ἢ μία νεᾶνις ὡς ἠθοποιός, σημαίνει δόξαν, πλοῦτον, εὐτυχίαν. Δὲν εἶνε ἁμαρτία νὰ χάνῃ κανείς, ἀπὸ μίαν οἱανδήποτε πρόληψιν, τὴν εὐτυχίαν ποὺ ἔχει στὰ χέρια του;

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ὁ Θωμᾶς ἐτρόμαξε καὶ μὲ ἀπότομον κίνημα τοῦ ἅρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια τὴν δέσμην τῶν ἐπιστολῶν.

— Ἀργότερα, σᾶς λέω! ἐμουρμούρισε. Σωπᾶτε τώρα καὶ πίνετε!.. Εἶσθε ἀνυπόφορος!...

Ἐν τούτοις ὁ νέος, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἐφαίνετο, πρῶτην φορὰν εἰσήρχετο εἰς ἐκεῖνο τὸ μπάρ, ἐπλησίασε τὸν

Θωμᾶν καὶ τὸν ἠρώτησε μὲ ξενικὴν προφοράν:

— Εἶσθε ὁ καταστηματάρχης;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ γέρων· τί ἐπιθυμεῖτε;

— Νὰ σᾶς ζητήσω μερικὰς πληροφορίας, ἐξηκολούθησε χαμηλοφώνως ὁ ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ· μερικὰς πληροφορίας ἐμπιστευτικάς, προσέθεσε, κυττάζων ὁλόγυρα ὑπόπτως.

— Ἐννόησα, ὑπέλαβεν ὁ κὺρ-Θωμᾶς, κλείνων τὸ μάτι. Ἐλᾶτε ἀπὸ δῶ καὶ μιλήστέ μου ἐλεύθερα· δὲν μᾶς ἀκούει κανείς.

Καὶ παρέσυρε τὸν νέον εἰς μίαν ἄκρην τῆς σάλας, ὅπου ἡ συνομιλία των ἐξηκολούθησε.

— Μήπως ἔρχονται ἐδῶ, ἠρώτησεν ὁ Μωρίς, δύο πρόσωπα, ἕνας κοντόχονδρος καὶ ἕνας ψιλόλιγνος, μὲ παλιὰ ροῦχα καὶ οἱ δύο, σταχτιὰ ὁ ἕνας, μαῦρα ὁ ἄλλος, καὶ μήπως τοὺς εἴδατε σήμερα τὸ πρωΐ νὰ κρατοῦν μιὰ κασσετίνα ἀπὸ μαῦρο ξύλο βερνικωμένο;

— Ὄχι, ἀπεκρίθη εἰλικρινῶς ὁ Θωμᾶς. Δὲν εἶδα κανένα σήμερα νὰ κρατῇ κασσετίνα. Ἦταν μεγάλη;

— Σὰν κουτὶ πούρων.

— Ὄχι δὲν εἶδα τέτοιο πρᾶγμα. Τὰ πρόσωπα ὅμως ποὺ λέτε, θὰ εἶνε ὁ Τζὰκ καὶ ὁ Πίλλ... Ἦλθαν σήμερα τὸ πρωΐ, ἀλλὰ δὲν εἶχαν μαζί τους κασσετίνα.

— Ἴσως θὰ τὴν ἄνοιξαν, θὰ τὴν ἄδειασαν καὶ θὰ τὴν πέταξαν, εἶπεν ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ μὲ πνιγμένην φωνήν.

— Τί λέτε! ἐφώναξεν ὁ Θωμᾶς· μήπως...

Ἀλλὰ συνεκρατήθη μὲ κόπον καὶ ὅσον ἠμποροῦστε ἠρεμώτερα, ἐξηκολούθησε:

— Μήπως εἶχε πολύτιμα πράγματα αὐτὴ ἡ κασσετίνα;

— Ναί, δηλαδή... χαρτιά, γράμματα...

— Γράμματα; ἐψέλλισεν ὁ Θωμᾶς. Μ' αὐτὰ δὲν ἔχουν ἀξία παρὰ γιὰ τὸν ἰδιοκτήτη, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἀκριβῶς, ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς. Μήπως αὐτοὶ οἱ δύο ἄνθρωποι σᾶς...

— Ὦ, τίποτε! ἔσπευσε νὰ ἀποκριθῇ ὁ Θωμᾶς· δὲν μοῦ εἶπαν τίποτε. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι ἀ» τοὺς ρωτοῦσε κανείς. Ἀλλὰ ὄχι, εἶνε περιττό... Καὶ ἡ κλοπή, γιατί ὑποθέτω, ὅτι πρόκειται περὶ κλοπῆς, πότε ἔγεινε;

— Σήμερα τὸ πρωΐ· πολὺ ἐνωρίς.

— Σήμερα; Μὰ τότε δὲν θὰ ἦσαν αὐτοὶ ποὺ σᾶς εἶπα... ὁ Τζὰκ καὶ ὁ Πίλλ. Γιατί δὲν τοὺς εἶδα παρὰ χθές. Ἦλθαν μιὰ στιγμὴ κ' ἔφυγαν ἀμέσως γιὰ τὸ Νιουκάστελ. Σήμερα τὸ πρωΐ, στοιχηματίζω, θὰ ἦταν πολὺ μακρυὰ ἀπὸ ἐδῶ. Ἁπλῆ σύμπτωσις..

Καὶ ὁ γέρο-Θωμᾶς, μετανοῶν ποὺ εἶπεν ἤδη πολλὰ καὶ μὴ γνωρίζων πῶς νὰ διορθώσῃ τώρα τὸ λάθος του, ἐξηκολούθησε:

— Βεβαιότατα, δὲν εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ζητεῖτε.

— Τὰ χαρακτηριστικά των, ὑπέλαβεν ὁ Μωρίς, μοῦ τὰ ἔδωκαν μάρτυρες αὐτόπται, γιατί δὲν πρόκειται καθαυτὸ περὶ κλοπῆς. Ὅπως βλέπετε καὶ ἀπὸ τὸ δεμένο μου κεφάλι, ἔγεινα θῦμα δυστυχήματος. Ἤμουν μὲ τὴν κασσετίνα σ' ἕνα τράμ, ποὺ συνεκρούσθη σήμερα τὸ πρωΐ εἰς τὸ Ὀξφορδ-ρόαδ. Πληγώθηκα, ἐλιποθύμησα. Καὶ ὅταν συνῆλθα ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν μου, μοῦ εἶπαν, ὅτι εἶδαν δυὸ ἀνθρώπους νὰ φεύγουν μὲ μιὰ κασσετίνα σὰν κι' αὐτὴ ποὺ ζητοῦσα. Φυσικά, δὲν ἤξευραν ὅτι δὲν ἦταν δική τους. Μοῦ ἔδωσαν λοιπὸν τὰ χαρακτηριστικά τους καὶ μὲ συμβούλευσαν νὰ τοὺς ζητήσω 'ς αὐτὴ τὴ συνοικία.

— Ἂν αὐτοὶ ποὺ λέτε, ἔρχουνταν τυχὸν στὸ κατάστημά μου, διεμαρτυρήθη ἀξιοπρεπῶς ὁ Θωμᾶς, θὰ εἰδοποιοῦσα ἀμέσως τὴν ἀστυνομία. Δὲν μ' ἀρέσουν ἐμένα τέτοια ὑποκείμενα. Μ' ἐννοεῖτε...

— Ἂν τύχῃ νὰ ἔλθουν, εἰδοποιῆστε καὶ μένα προσωπικῶς, εἶπεν ὁ Μωρίς· ἰδοὺ ἡ διεύθυνσίς μου.

— Δὲν θέλω λείψῃ, ἡσυχᾶστε! ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ «καθηγητὴς» δὲν ἔπαυσε νὰ κωττάζῃ τὸν καταστηματάρχην καὶ τὸν νεαρὸν ἐπισκέπτην του κ' ἐπανειλημμένως τὰ θαμβά του μάτια ἔλαμψαν ἀπὸ μίαν φλόγα παράδοξον.

«Ἡ γρηὰ-ἀλεποῦ μυρίσθηκε κάποια δουλειά, ἐσυλλογίζετο· ἂς ἔχω ἀνοικτὰ τὰ μάτια· κάτι μπορεῖ νὰ βγάλω κ' ἐγώ».

Καὶ μολονότι τοῦ ἐκόστιζε πολὺ νὰ μὴν ἀδειάσῃ τὸ ποτήρί του, ὁ «Καθηγητὴς» ἔπαυσε νὰ πίνῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμήν, διὰ νὰ μὴ μεθύσῃ περισσότερον.

Ὁ Μωρὶς ἔκαμεν ἀκόμη μερικὰς ἐρωτήσεις καί, πεπεισμένος ὅτι ὁ γέρων τοῦ εἶχεν εἰπῇ ὅ,τι ἐγνώριζεν, ἔφυγεν, ὑποσχόμενος νὰ ἐπανέλθῃ αὔριον, διὰ νὰ ἰδῇ μήπως ὑπῆρχε τίποτε νεώτερον.

— Ναί, ναί, ξαναπερᾶστε αὔριο, τῷ εἶπεν ὁ γερο-κατεργάρης. Ἴσως θὰ ἔχω τίποτε σπουδαῖο νὰ σᾶς ἀναγγείλω.

Καὶ ἀπὸ μέσα του ὁ Θωμᾶς ὑπέσχετο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ παιγνίδι του καὶ νὰ ζητήσῃ πολλὰ χρήματα διὰ τὰς ἐπιστολὰς ἐκείνας.

Ἐσκέπτετο ὅμως νἀναβάλῃ αὐτὸν τὸν ἐκβιασμὸν μέχρι τῆς αὔριον, διότι

δὲν ἤξευρεν ἀκόμη οὔτε πῶς νὰ προβῇ εἰς αὐτόν, οὔτε πόσα νὰ ζητήσῃ.

Ἀγνοῶν τὴν δημοσιευθεῖσαν ἀγγελίαν τοῦ Δερινύ, δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα εἶχε στὰ χέρια του, κ' ἔκρινεν ὅτι ἦτο ἀρκετὸν νὰ ζητήσῃ ὡς διακόσια φράγκα.

— Ἔχω καιρὸ νὰ σκεφθῶ ὡς αὔριο, ἐψιθύρισε, κλειδώνων τὰς ἐπιστολὰς εἰς τὸ μικρόν του χρηματοκιβώτιον. Τὸ παιδὶ δὲν μοῦ φάνηκε πολὺ πλούσιο, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ δώσῃ περισσότερο ἀπὸ διακόσια φράγκα. Τελοσπάντων θὰ ἰδοῦμε.

Οἱ τακτικοὶ πελάται τοῦ κὺρ-Θωμᾶ ἀντελήφθησαν γρήγορα ὅτι ὁ γέρος «κάτι εἶχε», κ' ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ κάτι τὸν ἔκαμνε γενναιόδωρον, ἐλευθέρισν, εἰς τὸ μπάρ ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ μέρος τῆς νυκτός, ἐβασίλευσεν ἔκτακτος ζωηρότης καὶ εὐθυμία.

Ἐξ ἄλλου ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἐξηκολούθησε τὰς ἐρεύνας του κ' ἐπεσκέφθη διαδοχικῶς ὅλα τὰ μπὰρ τῆς συνοικίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐσύγναζαν ἀλῆται καὶ κλέπται παντὸς εἴδους.

Περιεπλανήθη οὕτω πολλὰς ὥρας χωρὶς νἀπελπίζεται, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τὴν κούρασίν του, διότι ἤθελε νὰ ἐπιτύχῃ. Σκεπτόμενος τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν τοῦ μαρκησίου, ὁ καλὸς νέος ἦτο ἀποφασισμένος νὰ κάμῃ τὰ πάντα διὰ νἀνεύρῃ τὴν χαμένην κασσετίναν.

— Δὲν θὰ σταθῶ, ἂν δὲν τὸ κατορθώσω, ἐσυλλογίζετο. Τώρα πιὰ δὲν ἔχω νὰ κάμω μὲ τὸν φοβερὸν ἀντίπαλον τῶν πρώτων ἡμερῶν, ποὺ εἶνε, γιὰ τὴν ὥρα, φυλακισμένος. Οἱ καινούργιοι μου ἀντίπαλοι εἶνε πιθανώτατα κοινοὶ λωποδύται, ποὺ θἀπεγοητεύθησὰν πολύ, ὅταν εἶδαν χαρτιὰ μέσα στὴν κασσετίνα. Ἂν ἤξευραν τὴν ἀμοιβὴ ποὺ προσφέρει γι' αὐτὰ ὁ μαρκήσιος, δὲν θὰ ἐδίσταζαν οὔτε στιγμὴ νὰ τὰ ἐπιστρέψουν. Ἀλλὰ πῶς θὰ κάμω νὰ τὸ μάθουν; Ἔπρεπε νὰ τὸ πῶ 'ς ἐκεῖνο τὸ γέρο-Θωμᾶ. Ναί, ναί, ἔπρεπε νὰ τοῦ κάμω λόγο γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἀμοιβή. Αὐτὸ βέβαια θὰ τοῦ ἔλυνε τὴ γλῶσσα, καὶ ἂν ἤξευρε τίποτα, θὰ μοῦ τἄλεγε. Ἢ θὰ ἐφρόντιζε μόνος του νἀνακαλύψῃ... Τὸ μπάρ θὰ μείνῃ βέβαια ἀνοικτὸ ὅλη τὴ νύκτα. Καλλίτερα νὰ μὴ χάσω καιρὸ καὶ νὰ πάω νὰ τὸν εὕρω ἀμέσως.

Οὕτως ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἐκίνησε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ μπάρ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε φύγῃ πρὸ ὀλίγων ὡρῶν καί, ἀψηφῶν, ὡς πάντοτε τὸν κίνδυνον, διέσχισε πάλιν, νύκτα ὥρα, τὴν ὀλίγον ἀσφαλῆ ἐκείνην συνοικίαν.

Ἀλλ' ἔξαφνα ἤκουσε φωνάς, θόρυβον καὶ εἰς τὸ τέλος ἑνὸς δρομίσκου, εἶδε μακρὰν τὸν οὐρανὸν κατακόκκινον.

— Πυρκαϊά! πυρκαϊά! ἐφώναζαν ἄνθρωποι, προστρέχοντες ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. Τοὺς ἠκολούθησε χωρὶς νὰ θέλῃ, παρασυρόμενος, κ' ἔφθασεν εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος.

Ἀλλ' ὅταν ἀνεγνώρισε τὸ μέρος, ἀνατρίχιασε...

Ἐκαίετο τὸ μπὰρ τοῦ κὺρ-Θωμᾶ!...

(Ἕπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἵππευς ἀεροπόρος

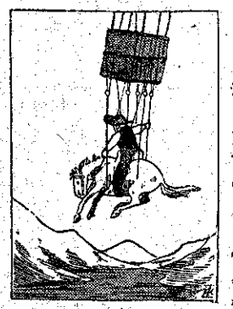

Ἡ εἰκὼν αὐτή, ἐκ φωτογραφίας, παριστᾷ ἕνα τολμηρὸν ἱππέα, τὸν συνταγματάρχην Κοντύ ὁ ὁποῖος ἐπέταξεν ἄνωθεν τῆς λίμνης τῶν Τεσσάρων-Καντονίων, καβάλλα εἰς ἕνα ἄλογον δεμένον ὑπὸ τὸ σκαφίδιον ἑνὸς ἀεροστάτου. Ὁ ἄθλος αὐτὸς ἐξετελέσθη εἰδικῶς διὰ κάποιαν ταινίαν κινηματογράφου.

Πρωτοφανὴς ὑπογραφή

Ἕνας πλούσιος Ἀμερικανός, διὰ νὰ μὴ πλασταγραφοῦν τὴν ὑπογραφήν του, ἐσκέφθη νὰ ὑπογράφῃ τὰ τσέκια του μὲ τὸ ἀποτύπωμα τοῦ δεξιοῦ του ἀντίχειρος. Ἐπειδή, ὡς γνωστόν, δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον δύο δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ἐντελῶς ὅμοια, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἰμπορεῖ νὰ κοιμᾶται ἥσυχος τώρα, ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τὸν κλέψῃ διὰ πλασταγραφίας.

Περίεργον ἀποτέλεσμα

Κατά τινα πυρκαϊάν, ἕνα μικρὸ ποτήρι, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἕνα δακτυλίδι ἀπὸ πλατίνα, ἔλυωσεν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν θερμότητα. Καὶ τὸ ἐπαγεῦρον ἀργότερα ὑπὸ μορφὴν ὑαλίνης σφαίρας, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε τὸ δακτυλίδι ἀνέπαφον!

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Μαγικὴ Εἰκὼν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἕλληνος

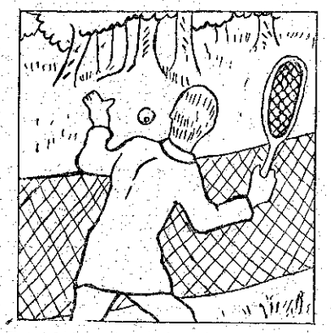

Ποῦ εὑρίσκεται ὁ σύντροφός του;

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Κωνσταντίνου

ΜΥ
ΔΟ - ΣΙ
ΚΙ - ΚΙ - ΚΙ
Α - Α - Α - Α
ΛΥ-ΛΙ-ΠΑ-ΚΑ-ΛΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐτῆς τῆς Πυραμίδος, ὥστε νἀποτελεσθοῦν τέσσαρες χῶραι τῆς Μ. Ἀσίας.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τοῦ 1913

Il épines de pas n' y a sans rose

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἓν ρητόν.

Λύσεις τοῦ 18ου φύλλου

α'.) Μηλέα, συκῆ, λεμονέα, ἐλαία.—β'.)

γ'.) Ἤ τὰν ἢ ἐπὶ τάς. (ἢ τὰ νῖ ἐπὶ τ' ἄς.)—δ'.) L' homme le plus heureux est le plus occupé.

ΔΗΛΩΣΙΣ: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται, ἀπαραιτήτως, ὑπὸ ἑνὸς μόνου δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'

Η ΠΤΩΣΙΣ

Μέσα σὲ κάμπο πράσινο, μὲ ἄνθη στολισμένο,
ἕνα ποτάμι φειδωτό, μὲ γάργαρα νερά,
ἐπερπατοῦσε ἀμέριμνο, ἀφροστεφανωμένο,
μὲ τραγουδάκια εὔθυμα, μὲ γέλια, μὲ χαρά.

Ἔξαφνα βλέπει ἕνα κρημνὸ στοῦ δρόμου του [τὴ μέση·
τρομάζει, φρίσσει· νὰ σταθῇ γιὰ λίγο προσ- [παθεῖ,
πλὴν δὲν μπορεῖ· ἡ τύχη του εἶνε σκληρή· [θὰ πέσῃ
καὶ τάφο θαῦρῃ βάραθρο ἀνήλιο, βαθύ.

Κι' εἶπε θωρῶντας μιὰν ἐλπιά: «Ὦ ἀδικία πόση
τῆς τύχης! νὰ πεθάνω 'γὼ καὶ τούτη θαλλερὴ
νὰ ζῇ.» Κι' ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ τήνε ξερι- [ζώσῃ,
μαζύ του τὴν παρέσυρε σὲ πτῶσι φοβερή.

Ὕστερη Ἀναλαμπή

ΤΣΟΥΚΝΙΔΕΣ

Αἱ τσουκνίδες οὔτε ὡραῖα ἄνθη κάμνουν, οὔτε γλυκὺν καρπόν, οὔτε εἰς ἄλλο τι χρησιμεύουν, ἀλλὰ τοὐναντίον προξεναῦν πολὺν πόνον μὲ τὰ τσουκνίσματά των. Δι' αὐτὸ ὅλοι τὰς ξερριζώνετε ἀπὸ τοὺς κήπους σας, δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ βάλθηκα χθὲς μὲ τὰ σωστά μου νὰ μὴν ἀφίσω οὔτε μιὰ τσουκνίδα στὸν κῆπόν μου. Πράγματι τὲς ἐξερρίζωσα ὅλες καὶ ἐσχημάτισα ἕνα σωρό. Ἀφοῦ ἐτελείωσα τὸ καθάρισμα τοῦ κήπου, γύρισα καὶ ξανακύτταξα τὸ σωρὸ καὶ τότε ἐσκέφθην: «Ἀρά γε δὲν εἶχαν καὶ αὐταὶ τὸ δικαίωμα νὰ ζήσουν; Δὲν εἶνε πλάσματα τῆς φύσεως ἐξ ἴσου μὲ τὰ ἄλλα σεβαστά; Δὲν εἶνε ἐγωϊστὴς ὁ ἄνθρωπος νὰ θανατώνῃ τόσα πλάσματα, μόνον ἐπειδὴ δὲν τὸν ὠφελοῦν; Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ποῦ τὸ εἰξεύρει; Ἀφοῦ τὰ πάντα εἰς τὸν κόσμον ἐν σοφίᾳ ἐποιήθησαν, οὐδὲν εἶνε περιττόν. Μήπως τόσα πράγματα, ὡς χθὲς ἀκόμη θεωρούμενα ἄχρηστα καὶ ἐπιβλαβῆ, δὲν ἀπεδείχθησαν σήμερον χρησιμώτατα καὶ ἀπαραίτητα; Ἴσως καὶ τῆς καϊμένης τῆς τσουκνίδας νὰ μὴν ἤλθεν ἀκόμη ὁ καιρός. Ποιὸς ξεύρει μήπως σὲ λίγα χρόνια ἀναπτυχθῇ μία μεγάλη βιομηχανία διὰ τῶν ἰνῶν αὐτῆς ἢ ἀνακαλυφθῇ ἢ εἰς ἄλλο τι χρησιμόνης της; Καὶ τότε, ἀντὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ ξερριζώνῃ καὶ νὰ ρίπτῃ μακρὰν τὰς τσουκνίδας, τοὐναντίον θὰ τὰς καλλιεργῇ καὶ θὰ τὰς περιποιῆται».

Ἑλληνικὴ Αἴγλη

ΤΟ ΓΛΥΚΟ

Ὁ πατέρας δίδει τὸ βράδυ στὸν Γεῶργο ἕνα μεγάλο γλυκό, γιὰ νὰ το φάνε ὅλα τὰ ἀδέλφια. Τοῦ Γεώργου ὅμως δὲν τοῦ κάνει καρδιὰ νὰ δώσῃ καὶ στοὺς ἄλλους καὶ σκέπτεται πῶς μπορεῖ νὰ τὸ καταφέρῃ μόνος του. Λέει λοιπὸν στὸν Νῖκο:

— Καϊμένε Νῖκο, ἐὰν τὸ μοιράσουμε ὅλοι, τί θὰ πάρῃ ὁ καθένας; δὲν θὰ φθάσῃ οὔτε γιὰ νἀλείψῃ τὴ γλῶσσά του.

— Ξέρεις τί νὰ κάνῃς; λέει ὁ Νῖκος, σκεπτόμενος. Νὰ τὸ βάλῃς στὸ ντουλάπι καὶ νὰ 'πῇς, ὅτι θὰ τὸ φάμε τὸ πρωΐ. Σηκώνεσαι ὅμως λιγάκι νωρὶς καὶ τὸ παίρνεις καὶ μοῦ φυλᾷς λίγο καὶ μένα. Ἂν σὲ ρωτήσουν τί ἔγεινε, πὲς ὅτι δὲν ξέρεις ποιὸς τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ ντουλάπι.

— Καὶ ἂν δὲν μὲ πιστέψουν;

— Τέλος πάντων, κάμε καὶ σὺ πῶς ἀνησυχεῖς. Ἐν ἀνάγκῃ, βάλε καὶ ὅρκο τὰ μάτια σου, ἐπὶ τέλους.

Ὁ Γεῶργος βάζει στὸ ντουλάπι τὸ γλυκό· ἀλλ' ὁ Νῖκος σηκώνεται πολὺ νωρὶς καὶ τὸ τρώγει. Ὁ Γεῶργος, ἀφοῦ ἐσηκώθηκε καὶ εἶδε πῶς δὲν εἶνε ἐκεῖ τὸ γλυκό, βρίσκει τὸν Νῖκο καὶ τοῦ λέει:

— Νῖκο, μᾶς πῆραν τὸ γλυκὸ ἀπὸ τὸ ντουλάπι.

— Ἀφ' τά, αὐτά, καϊμένε Γεῶργο, λέει ὁ Νῖκος. Ἐγὼ δὲν σοῦ εἶπα νὰ τὸ κάνῃς ἔτσι; Τώρα πήγαινε στοὺς ἄλλους νὰ τὸ πῇς.

— Μά, πιστεύε με, τοῦ λέει ὁ Γεῶργος. Δὲν ἀστειεύομαι καθόλου. Ἐπὶ τέλους νὰ μὴ χαρῶ τὰ μάτια μου.

— Οὔ! οὔ! Τί τὰ θέλεις αὐτά; Δὲν θυμᾶσαι, ὅτι ἐγὼ σοῦ εἶπα νὰ ὁρκισθῇς; Στοὺς ἄλλους, στοὺς ἄλλους.

Καὶ ἔτσι ὁ πλεονέκτης Γεῶργος ἔφυγε χωρὶς νὰ φάῃ τίποτε καὶ χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ καθόλου τὸν Νῖκο.

Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Κυρία Διάπλασις,

Τώρα κάμποσο καιρὸ διαβάζω τακτικὰ τὸ φύλλον σου, ἐπάνω ἀπ' τοὺς ὄμους τῶν μικρῶν σου φίλων,— διότι ἀλήθεια συνδρομὴ ποτέ μου δὲν σοῦ πλήρωσα — καί... τί τὰ θέλεις! Ὅλα σου καλά, Κυρία Διάπλασις, ἀλλὰ καλλίτερο ἀπ' ὅλα εἶνε ἡ Σελὶς Συνεργασίας τῶν συνδρομητῶν σου!...

Εἶμαι ἔμμορφη, τὸ ξέρω. Μοῦ τὸ ἔχουν πῇ, σχεδὸν ἀπὸ τότε ποῦ γεννήθηκα, τόσα καὶ τόσοι συγγραφεῖς, τόσοι καὶ τόσοι ποιηταί, ποῦ δὲν ἔχω πιὰ ἀνάγκην ἀπὸ ἄλλα πιστοποιητικά. Μ' ὅλα ταῦτα μαρέσει νὰ μοῦ τὸ ξαναλέγουν κάθε τόσο, καὶ καθὼς βλέπεις, οἱ μικροί σου φίλοι στὴν σελίδα τους, σὰν νὰ τοὺς ἔχω πληρωμένους, μοῦ τὸ παραλέγουν, κ' ὅλο κοπανοῦν πότε τ' ἀγέρι μου, πότε τὰ σύγνεφά μου, πότε τὴν λιακάδα μου, πότε τὴν βροχή μου, κρῦο, ζέστη, λάσπες, σκόνη κλπ.

Ἄ, εἶμαι ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν σελίδα... μου καὶ μὲ τοὺς μικρούς σου φίλους ποῦ τὴν γράφουν. Σ' ὅλους αὐτοὺς στέλλω μὲ μιὰ ψιλὴ βροχοῦλα ἀπὸ ἕνα δροσερὸ φιλάκι. Γιὰ χατῆρί τους μάλιστα καὶ γιὰ πεῖσμα τοῦ Κὺρ Φάωνος, σὲ παρακαλῶ, Κυρία Διάπλασις, νὰ μὴ δημοσιεύσῃς πιὰ σ' αὐτὴν τὴν σελίδα παρὰ μόνον ὅ,τι γράφουν γιὰ μένα, γιὰ τὴς χάρες μου καὶ γιὰ τὴς ἐμμορφιές μου, κ' ἐπάνω, γιὰ τίτλο, νὰ βάζῃς πάντα τ' ὄνομά μου ἤ... Φυσική.

Τώρα τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ καὶ γιὰ τὸν φίλον σου τὸν Φάωνα! Εἶδα στὴν Ἀλληλογραφία σου νὰ θέλῃ νὰ μοῦ κάμῃ ἀντιπολίτευσα! Μὰ δὲν φοβᾶται τὸν κεραυνό μου! Τὴν ζέστη μου, τὸ κρῦό μου, δὲν τὰ λογαριάζει κἄν! Δὲν συλλογιέται μιὰ νεροποντή μου! Ἄχ, ποῦ θὰ μοῦ πάγῃ! ἂς βγῇ δίχως ὀμπρέλλα, κι' ἂν δὲν τὸν στείλω σπίτι του παπί, μουσκίδι ὡς τὸ κόκκαλο, νὰ μὴ μὲ λέγουν

ΦΥΣΙΝ

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς.

Φούλα

ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΑ

Ὁ ἥλιος χθὲς σὰν ἔδυσε
Καὶ 'στὰ νερὰ βουτοῦσε,
Μιὰ κοκκινάδα πένθιμη
Τριγύρω του σκορποῦσε.

Τὰ μαυρισμένα σύγνεφα
Ποῦ ἀπλώνονταν σιμά του,
Κάποιο κρυφὸ θὰ τοῦλεγαν
Καὶ χλώμιαζε ἡ εὐμμορφιά του.

Οἱ γλάροι ποῦ πετοῦσανε
Στὸν ἤρεμο ἀέρα,
Στὴ θάλασσα φωνάζανε
Γεμᾶτοι ἀπὸ φοβέρα.

Μὰ ἐγὼ σήμερα πρόσμενα
Βροχὴ καὶ τρικυμία,
Ὡραί' αὐγὴ ξημέρωσε,
Γαλήνη, ἡσυχία.

Ὁ ἥλιος ποῦ ἀνέτειλε
Φωτόλουσε τὴν Πλάσι,
Ἐχρύσωσε τὴ θάλασσα,
Ἐξύπνησε τὰ δάση.

Καὶ τἀηδόνι ποῦ ἔψαλλε
Τὴν ζηλεμένη φύσι,
«Πένθιμη δύσι, μοῦλεγε,
Ποτὲ μὴ σὲ φοβίσῃ!»

Κύμα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Ἔνδοξος Κυανόλευκος πρὸς τὴν Μπουμπουλίναν:—Ἀχ! σήμερα εἶδα ἕνα κορίτσι μὲ ἑλληνικὴ μύτη.

Καὶ ἡ Μπουμπουλίνα:—Καὶ ἀπὸ ποῦ τὴν κατάλαβές; Μήπως εἶχε καμμία σημαία ἐπάνω;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χωριατοπούλας.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

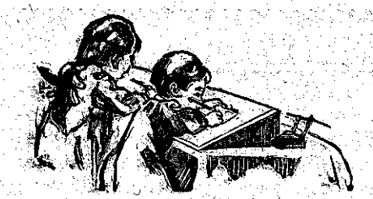

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 14ην Ἀπριλίου 1915.

ΔΙΑ τὴν πτωχὴν Κυπριοπούλαν ποῦ μοῦ ἐσύστησεν ἡ Κυπριακὴ Εὐκλεια εἰς τὸ 16ον φύλλον, μοῦ ἔστειλεν ἡ Ἔνδοξος Κυανόλευκος λεπτὰ 50 καὶ ἡ Ὡραία Γαλάτεια λεπτὰ 50. Ἐλπίζω νὰ λάβω καὶ ἀπὸ ἄλλους, διὰ νὰ ἐγγράψω συνδρομήτριαν καὶ αὐτήν, ποῦ τόσον τὸ ἐπιθυμεῖ.

Ἡ Ἡρωΐς τῆς Μανωλιάσας μοῦ γράφει, ὅτι εἰς τὴν πόλιν των ἔγεινε μία πολὺ ὡραία πρωταπριλιά: Ἐγκωμία ἐφημερὶς ἐδημοσίευσεν, ὅτι ἀλιεύθη ἕνα πελώριον ψάρι μήκους τριῶν μέτρων καὶ βάρους τριακοσίων ὀκάδων, καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεχεν εἰς τὴν λίμνην διὰ νὰ τὸ ἰδῇ. Μόνον ἡ φίλη μου δὲν ἐγελάσθη. Διότι ὅ,τι τῆς ἔλεγαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ ἀλήθεια νὰ ἦτο, δὲν τὸ ἐπίστευεν. Ἐγὼ ὅμως νομίζω, ὅτι ἂν τῆς εἶπαν κομμίαν ἀλήθειαν καὶ δὲν τὴν ἐπίστευσεν, ἐγελάσθη ὅσον καὶ ἂν τῆς ἔλεγαν ἕνα ψεῦμα καὶ τὸ ἐπίστευε...

Ὁ Φάων ἀπαντᾷ εἰς τὸ Κεφαλληνιωτάκι, ὅτι ἐπέκρινε μόνον τὰς στερεοτύπους περιγραφὰς τῆς φύσεως. Καὶ προσθέτει: «Λέγει, ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ παρατηροῦν πολὺ οἱ συνδρομηταὶ τὴν φύσιν, ἐνῷ δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ παρατηροῦν πολὺ τὰ... παρελθόντα φυλλάδια τῆς Σ. Σ. Σ. Ἂς τὴν παρατηροῦν, ἂς τὴν περιγράφουν, ἀλλ' οὐχὶ στερεοτύπως». Ὁ ἴδιος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀρέσει σχεδὸν τίποτε, εὑρίσκει «ἐπὶ τέλους καὶ κἄτι καλὸν» εἰς τὴν προηγουμένην Σ. Σ. Σ.: τοὺς «Τρεῖς βαλκανικοὺς τύπους» τοῦ Μέλλοντος Ναυάρχου. Πάλι καλά.

Κ' ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ Σ. Σ. Σ., σᾶς συνιστῶ τὴν σημερινήν. Ἔχει πολλὰ ὡραῖα κομμάτια. Καὶ τὸ ὡραιότερον εἶνε τὸ «Γλυκὸ» τοῦ Θαλασσοπουλιοῦ τοῦ Στόλου. Ὑπόθεσις πολὺ ἐξυπνη, παιδική, παιδαγωγική ἂν θέλετε, — διότι ἔχει ἠθικὸν συμπέρασμα, — καὶ διάλογος φυσικώτατος, νοστιμώτατος. Ἀπὸ αὐτὰ θέλω.

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἀναγγέλλω τοὺς γάμους τῆς ἀγαπητῆς μου φίλης Ἀντιγόνης Ν. Παπαϊωάννου, γνωστῆς εἰς τὸν κύκλον μας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Καταλία Πηγή, μετὰ τοῦ κ. Αὐγερινοῦ Ι. Γκίκα, τελεσθέντας ἐν Χαλκίδι τὴν 29 π. Μαρτίου. Στέλλω τὰς καλλιτέρας μου εὐχάς.

Ἡ Γκραζιέλλα μοῦ γράφει: «Πόσο διδακτικὴ καὶ ὡραία ἦταν κ' αὐτὴ τὴ φορά, ὅπως πάντοτε, ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος. Χθὲς ποῦ τὴν ἐδιάβαζα, ἔτυχε νὰ εἶνε στὸ σπίτι καὶ δύο ἐξαδελφοῦλές μου. Ὅταν ἐτελείωσα τὸ διάβασμα, γυρίζει ἡ μαμμά τους καὶ τὰς λέγει:— Ὑπάρχουν λοιπὸν κ' ἄλλα παιδιὰ ποῦ σᾶς μοιάζουν!..— Ἀμέσως τότε αὐταὶ κοκκίνησαν, χαμήλωσαν τὰ κεφάλια τους καὶ τῆς μιᾶς τὰ μάτια ἐδάκρυσαν. Τόση ἐντύπωσι πὰς ἔκανε ἡ ζωντανὴ περιγραφὴ τῶν ἰδίων των ἐλαττωμάτων. Τώρα βέβαια θὰ λογοστεύσουν πολὺ τὰ μαλώματά τους· ἀφοῦ ἀπὸ χθές, ποῦ ἔμειναν ὅλη τὴν ἡμέρα μαζί μας, ἄρχισαν νὰ εἶνε καὶ ἡ δυὸ ὅλο ὑποχωρήσεις! Φαντάζομαι καὶ σὲ πόσα ἄλλα παιδιὰ θὰ φέρῃ τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα ἡ ὡραία ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος».

Ἔκαμες ἑπτὰ μῆνες νὰ μοῦ γράψῃς, Ἑλληνικὴ Αἴγλη, ἀλλὰ μὲ ἀπαντήσεις μὲ τὴν σημερινὴν ἐκτενῆ καὶ ὡραιοτάτην ἐπιστολήν. Χαίρω πάρα πολὺ ποῦ ἔγεινα αἰτία νὰ γνωρισθῇς μὲ τὴν Βάρκαν τοῦ Κανάρη, ἡ ὁποία πραγματικῶς εἶνε ἕνα λαμπρὸ κορίτσι. Θὰ γίνετε πολὺ φίλαι, ὅταν θὰ ἔλθῃς μετὰ δύο χρόνια στὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ σπουδάσῃς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι ἕως τότε, θὰ λάβω κ' ἐγὼ δύο-τρία γράμματά σου.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Φωνὴ τῆς Πατρίδος, Μικρὰ Δούκισσα, Ν. Η. Σπυρόπουλος, Ὁμηρικὸς Ἥρως, Μέλλων Θριαμβευτὴς καὶ Ἑλλὰς τοῦ Κωνσταντίνου. Δυστυχῶς ἐξηντλήθη ὁ διαθέσιμος χῶρος.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον» καὶ «Σύγχρονος Ἱστορία» τοῦ Πόθου τῆς Ρόδου».—«Τὸ παράσιτο» τῆς Φωνῆς τῆς Πατρίδος.—«Ἀμαξοδρομία» κτλ. τῆς «Ἑλλάδος τοῦ Κωνσταντίνου».—«Πόσον εὐχάριστον εἶνε» τῆς Γῆς τῶν Φαιάκων. — «Τὸ νερὸ τσούζει» τοῦ Θαλασσοπουλιοῦ τοῦ Στόλου».—«Δεῖγμα ἀχαριστίας» τοῦ Ἐνετικοῦ Λεόντος. — «Ὑπερηφάνεια» τῆς Μανιατοπούλας. — «Ἀναμνήσεις» καὶ «Ὁ πατρικὸς οἶκος» τῆς Πατρίδος Ἡρῴων. — «Ὁ συκοφάντης» τοῦ Ναυτάκι τῆς Ἴου. — «Ἕνας καυχᾶς» τοῦ Ναυτάκι τῆς Ἀλμυνου.—«Ἔξοδος» κ.τ.λ. τοῦ Σκλαβωμένου Ἕλληνος.— «Τί κάνει ἡ ὑπομονὴ» τοῦ Φυσιολάτρου.— «Ἐντυπώσεις ἀπὸ γύρω μου» τῆς Γκραζιέλλας —Μικρὰ διάφορα διαφόρων».

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ θάλασσα τῆς Πάφου».—«Εἶσθ' εὐτυχῆ».—«Οἱ δύο κωφοί».— «Οἱ δύο τυφλοί». — «Κοσμικὴ κίνησις». — «Ἡ ἀνοιξις».—«Ἡ πηγὴ καὶ ὁ ὠκεανός».— «Γιὰ δές».—«Ἡ Ἀπριλίου». — «Ἀνοιξιάτικος περίπατος».—«Πῶς ἐγνώρισα τὴν «Διάπλασιν». — «Ὁ κόσμος». ("Ατεχνα ὅλα καὶ μερικὰ ἀκατάληλα).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν σύνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Κουτσοδόντα κ. (Α.Α.) Σκῆπτρον τοῦ Διός, ἀ. (Γ. Κ.) Ἔνδοξος Στρατάρχης. ἀ. (Μ. Β.) Ἥρως τοῦ Μπιζανίου, ἀ. (Β. Ν.) Περγαλιό, ἀ. Θιακὸς Μετανάστης, ἀ. (Ν. Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ Μποσουὲ (θ) μὲ Τέλλον Ἄγραν, Λάμποντα Ἀστέρα, Ἀπόλλωνα, Ἑλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου, Ἄγρυπνον Φύλακα, Κάστρον Καλαμῶν, Εὐζωνάκι.—ἡ Πατρὶς Ὀνείρων (θ) μὲ Τέλλον Ἄγραν, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν.—τὸ Ἐθνικὸν Ὄνειρον (θ) μὲ Γλυκὺ Ὄνειρον, Ἥρωα τῶν Βαλκανίων, Σημαίαν τῆς Ἀκροπόλεως.—ἡ Τρελλὴ Νεράϊδα (θ) μὲ Ροδοδάφνην, Ναυτοπούλαν, Γκραζιέλλαν, Μέλλοντα Ναύαρχον, Ὕστερην Ἀναλαμπήν, Καλαματιανὸ Διαβολάκι.—ἡ Ἑλλὰς τοῦ Κωνσταντίνου (θ) μὲ Ξανθὴν Νεράϊδαν, Τρελλὴν Ναυτοπούλαν, Ὕστερην Ἀναλαμπὴν καὶ Ἀθηναίους.—ἡ Ἡρωΐς τῆς Μανωλιάσας (θ) μὲ Λορελάϊ, Ροδοδάφνην, Νησιωτοπούλαν, Φρόυλαν.—ὁ Φιλόπατρις Μακεδὼν (θ) μὲ Φάωνα, Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων, Τέλλον Ἄγραν, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν.

Ἡ «Διάπλασις» ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Μικρὸν Κερκυραῖον (χαίρω πολὺ ποῦ γνωρισθήκατε· ἀλλὰ γράφε μου καθαρώτερα· εἶδα κ' ἔπαθα νὰ διαβάσω τὸ γράμμα σου·) Ἀναστασ. Γ. Γιαν. (αὐτὰ συμβαίνουν συχνά, εἴτε ἐκ λήθης, εἴτε ἐκ τύχης· δὲν ἐσχημάτισα καμμίαν κακὴν ἰδέαν)· Μίμην Ἄναστ (χαίρω ποῦ μ' ἔχετε «ὡς βραβεῖον φρονιμάδας»· καὶ νὰ πῆς εἰς τὸν μικρὸν ἀδελφόν σου, νὰ ἔχῃ πάντοτε εὐχαριστημένην τὴν δασκάλισά του·) Αὐτόνομον Ἤπειρον (ἔχει καλῶς·) Ναυτάκι τῆς Ἴου (ὡραία ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς· ἔστειλα·) Στάνλεϋ (τί πρόβλημα σᾶς ἀνέφερεν ὁ καθηγητής σας; τυπικῶς ἡ διοίκησις θεωρεῖται προσωρινή, διότι δὲν ἔγεινεν ἀκόμη προσάρτησις· ἀλλὰ τί σημαίνει αὐτό!) Ναυτάκι τῆς Λήμνου (ἔχει καλῶς·) Πατρίδα Ὀνείρων (ἔστειλα· κάποτε, βλέπεις, δὲν μένει χῶρος οὔτε δι' Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολήν·) Ροδοδάκτυλον Ἠὼ (μαθήτρια ἔκαμε πρωταπριλιὰν εἰς τὴν δασκάλισά της; ἀπρεπέστατον, αὐθάδεια·) Ἔνδοξον Μαραθωνομάχον (εὐχαριστῶ πολύ·) Ἐνετικὸν Λέοντα (στεῖλέ το· δὲν πειράζει καὶ ἂν δὲν δημοσιευθῇ·) Κουτσοδόνταν (στεῖλε·) Ἔνδοξον Κυανόλευκον (ἔστειλα·) Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου (δὲν ἔχεις δίκηο!) Μανιατοπούλαν (ἔστειλα 1—18 καὶ 1—13.) Ἄγρυπνον Φύλακα (ἔστειλα·) Ἔνδοξον Στρατάρχην (ὁ «Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ» τὰ λέγει ὅλα· διάβασέ τον·) Πανελλήνιον Ἀστέρα (τῶν Ἑβδ. Διαγωνισμῶν αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφωνται χωριστὰ ἀπὸ τὰς ἄλλας καὶ νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ δεκάλεπτον·) Φιλόπατριν Μακεδόνα (δὲν ἔχει πάντοτε δι' ὅλους· δὲν τὸ παρετήρησες αὐτό;) Ὄνειρα π' ἀλήθεσαν (ἄδικα κάθεσαι καὶ λυπᾶσαι, διότι σοῦ ἔχω πᾶσαν ἐμπιστοσύνην, καὶ γράψε μου ὅ,τι θέλῃς·) Σημαιοφόρον Ἕλληνα (θερμότατα συγχαρητήρια διὰ τοὺς ἀραβῶνας τῆς ἀδελφῆς σου· ἐπιφυλάσσομαι ν' ἀναγγείλω τοὺς γάμους·) Μανιώδη Ταξειδιώτισσαν (ἔστειλα·) Βαρβαροφάγον Ἑλλάδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ καὶ στέλλω ἀνὰ πέντε·) Κυπριακὸν Ἀστέρα (δὲν ἀπαντῶ πάντοτε ἐκτενῶς· ὅταν ἔχω τόπον καὶ ὅταν ἡ ἐπιστολὴ ἔχῃ κάτι γενικῶς ἐνδιαφέρον· σὺ γράφε μου κ' ἔννοια σου·) Βασιληᾶ τὸν Δράκοντα (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) Στέφανον Β. Ασ. (θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές·) Εὔελπιν Μικρασιάτην (ναί·) Μικρὸν Παγανίνην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Δαφνοστεφῆ Βασιλέα (ἔστειλα·) Τρελλὴν Νεράϊδαν, Ἐκπορθητὴν τοῦ Μπιζανίου, Λιμένα Καλαμῶν, Καρδίαν Ἑλληνίδος κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 14ην Ἀπριλίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΦΥΛΛΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπῆ τὸν τόμον τοῦ 1914 ἕνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια, τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1914, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ περισσεύσουν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 149ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14ης Ἰουνίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

247. Λεξίγριφος

Εἷς ἀριθμὸς τὸ πρῶτον,
Τὸ δεύτερον τιμή,
Τὸ σύνολόν μου ρῆμα
Γνωστόν, ἐκ τῶν εἰς μῖ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰολικῆς Κιθάρας

248. Μεταγραμματισμὸς

Ἓν ὄργανον λαμβάνω
Τοῦ ἀλλάζω μιὰ χορδή,
Καὶ νόμισμα σοῦ κάνω
Χρυσοῦν εἰς τὴ στιγμή.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

249. Ἀναγραμματισμὸς

Εἰς τὰ κύματα μὲ βλέπεις,
Ὅπως ἔχω ἂν μάφίσης·
Κι' ἀπ' τὸ σκότος θὰ σὲ βγάλω
Ἂν μὲ ἀναγραμματίσης.
Ἐστάλη ὑπὸ Ἰουλίας Β. Χατζηκωνσταντίνου

250. Ψαροκόκκαλον.

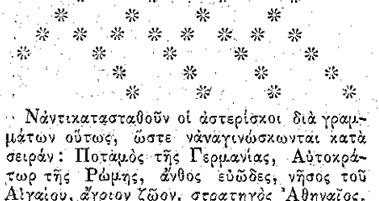

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰναγινώσκωνται κατὰ σειράν: Ποταμὸς τῆς Γερμανίας, Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ἄνθος εὐῶδες, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἄγριον ζῶον, στρατηγὸς Ἀθηναῖος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ὅπλον, φωτιστικόν.
Ἐστάλη ὑπὸ Ἰσμήνης Β. Χατζηκωνσταντίνου

251. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 2 5 6 2 4	= Λακεδαιμόνιος
2 4 6 2	= Ἤπειρος.
3 2 6 5 2	= Θηρίον.
4 2 5 6 4	= Ξύλον.
5 3 5	= Ἐπίρρημα.
6 1 1 2 4 6 2	= Ἄσκησις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φράουλας

252. Φύδην - Μίγδην

Ρεγστέ ἂτ νόπαρατ ἐτιζῆ ἂτ ἕβελτω.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυστηριώδους Σταμπούλ

253—257. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις: τόνος, Ὥρος, κῶνος, βῶλος, λινός.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γιγαντομάχου Ἑλληνος

258. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαίαν πόλιν τῆς Ἰταλίας, τὰ δὲ δεύτερα νῆσον τοῦ Ἰονίου:
1. Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ. 2, Ὄρος τῆς Μακεδονίας. 3, Γάλλος τραγικὸς ποιητής. 4, Ἐντομὸν. 5, Ἐθνικὸν σύμβολον.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρος

259. Φωνηεντόλιπον

Πς - μ - λλν - βρβς
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πληγωμένου Ἠπειρώτου

260. Γρῖφος

			1	
Ε	Ν	1		1
			κ'	
μὲν	νὰ	1		1
			1	

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 6 καὶ 7

64. Ποσειδῶν (πῶς, ι, Δῶν.) 65. Γερμανός - γερανός.—66. Θυμός - μῦθος.
67. Π Η Σ 68, *Ποσειδῶν*
Ρ Δ Η {ὁπός, Σιδὼν, ἐν-
Ο Ε Λ δῶ, ἵππος, δίδω,
Α Λ Ε Κ Τ Ω Ρ ὠόν, Νῶε.)—69-
Α Τ Λ 73. Διὰ τοῦ Κ:
Ρ Ρ Η Κῶς, κόμβος, Κά-
Η Α Σ. σος, κόρος (ἢ πόκος,) κῶμος.—74. ΑΠΕΛΛΗΣ (Ἀντιγόνη, Ἱππίας, Ἐτεοκλῆς, Αἴολος, Σπυλος, ἩρακλΗς, ΦειδίαΣ.) -75 Μήτηρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἡ οἰκονομία.—76. Ἀνὴρ ἄνδρα καὶ πόλις πόλιν σώζει. (ἂν Ἥραν Δράκε - πολ' εἰς πολ - ἦν σο ζῇ.)

77. Μελίτη (μέλι, τί.)—78. Νιόβη (νῖ, ο, δῆ.)—79. Λάμαχος-ἄμαχος.—80. Μοδένα-Βοδενά.
81. ΓΑΡ 82—85. 1. Ὄνος (ὅ-
ΑΣΗΡ πωΣ Ο ΝΟμος...) 2.
ΡΗΝΟΣ Λάμα (ἔκΑΜΑ Λάθη.)
ΡΟΔΗ 3. Γάτα (εἶδΑ ΤΑ Γαλ-
ΣΗΣ λικά...) 4. Λύκος (αὐτόΣ ΟΚΥΛινδρος...)—86. Λουκάνικο (ΛουΛΟΥΚΑ, ΝΙΚΟ...)—87. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (Κόλασις, Ὡραῖος, Νίκη, Σκότος, Τέλος, Ἄκων, Νύξ, Τέλειος, Ἰσχυρός, Νέος' Ὄλβιος, Στενός.)—88. Ἡ σὲ φέρει τὸ φέρον, φέρου καὶ φέρε.—89. Μὴ ἐπίχαιρε ἐπὶ χρήμασιν ἀδίκοις (Μὶ ἐπὶ χε - ρε ἐπὶ χρη - μα σὺν α Δίκης.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ "ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων.»

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (μὲ 60 εἰκόνας) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μὲ 20 εἰκόνας) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν, Ἕκαστον τετράδιον φρ. 0,15.
Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,—

Ἡ Μαρουσία, (μὲ 21 εἰκόνας) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (μὲ 20 εἰκόνας) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,50. Σειρὰ Β' φρ. 1,20

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2. Χρυσόδ. φρ 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0.50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (μὲ 24 εἰκόνας) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρεισπόλης (μὲ 24 εἰκόνας) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (μὲ 35 εἰκόνας) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἔμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1914, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.—Ὑπάρχουν καὶ τῶν ἐτῶν 1906—1913 καλύμματα τιμώμενα ἐπίσης δρ. 1,75 ἕκαστον.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 8—14 Ἀπριλίου

ΑΘΗΝΩΝ. Ἀνδρ. Ν. Ἰγγλέσης, Μαρ. Σ. Κοσμετάτος, Κόρη τοῦ Ἰονίου, Σπ. Λ. Μάμος, Ἰωάννα Χ. Πουλάκου, Γ. Χ. Πουλάκος, Ἐμ. Ἀλληγός, Κων. Π. Μπάρδης, Ἕρμαν Λευῆς, Κατίνα Γ. Μπαρκούρη, Ἤφικ. Χατζηεμμανουήλ, Χαρ. Δημ. Ἀστρᾶς, Εὐέλπις Μικρασιάτης, Λουΐζα Κοντοπούλου, Ἠδ Π. Γιαννάρου, Ἑλένη Π. Γιαννάρου, Ἀλέξ. Π. Γιάνναρος, Κωνστ. Ι. Πιαλόγλου, Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Χαλακατέβας Ὀμηρική Ἰθάκη, Κωνστ. Ἠλ. Σούρσος, Χαρ. Π. Τσονόπουλος, Ψάρι τῆς Ξηρᾶς, Κεκρυμμένος Θησαυρός, Σκλαβωμένος Ἕλλην, Ι. Ν. Πλατσῆς, Ἱππότης τῆς Ὀμίχλης, Κ. Ν. Τσιμπας.
ΑΓΡΙΝΙΟΥ. Φωτ. Ι. Καΐρης.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ. Μικρὸς Παγανίνης.
ΒΕΛΚΑΣ. Ἡρωΐς τῆς Δήμνου, Δημνιοπούλα.
ΒΟΛΟΥ. Ἰωάν. Ἀλ. Τσιώνης, Ἀννούλα Σπανουδάκη, Τούλα Δ. Καπαΐτζη, Αὐγούστα Π. Παπαδημητρίου.
ΓΥΘΕΙΟΥ. Καλαματιανὸ Διαβολάκι.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Ι. Λ. Μερκάτης.
ΖΑΤΟΥΝΗΣ. Μαρία Γ. Μπαρκούρη.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Χαῖμ Οὐριὲλ Νιγρίν, Ἰουλία Μωϋσῆ, Ἠλ. Μαναφίας, Μεὴρ Μωϋσῆς, Ραφαὴλ Ν. Μάτσα, Δημ. Ε. Παππᾶς, Γεώργ. Ε. Κούστας, Πανελλήνιος Ἀσκῆρ, Ἤρωΐς Μανολιάσας.
ΚΑΛΑΜΩΝ. Εὐστ. Γ. Δραγώνας, Νικ. Ἠλ. Σπυρόπουλος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Μαρία Κρεαζιέ, Μαρία Κ. Καμβύσα, Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ. Διον. Σ. Χωραφᾶς.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ. Ἀναστ. Γ. Γιαννακόπουλος, Βοσκόπουλο τῆς Ζήριας.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ. Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς.
ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ. Ἀριστ. Δ. Βαζούρας, Δαφνοστεφὴς Στρατηλάτης. Π. Μ.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ. Στ. Θ. Ἀντωνιάδης. Α. Ν. Παβέλης.
ΠΑΡΓΗΣ. Μέντωρ Ζουλιέττης.
ΠΑΤΡΩΝ. Μίμης Ἀναστασόπουλος, Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Ἑλ. Δ. Γιαννακοπούλου, Γερ. Δ. Γιαννακόπουλος, Σπ. Δ. Κουτσουπίδης.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Μαρίνα Β. Βογιώτα, Διον. Ἀντ. Λοβέρδος, Βασ. Δ. Μάλτας, Ἥρως τῶν Ἰωαννίνων, Ἠλ. Α. Βραχνός, Λάγ. Λεονάρδος, Μίμης Κωνσταντινίδης, Ἤρ. Σπυρομήλιος, Φρειδ. Σβάμπερ, Ἀνδρ. Χατζῆς, Ἀθαν. Ἀντ. Λοβέρδος, Δ. Σ. Χρηστίδης, Γ. Ἀττάρ, Π. Σ. Μοῖρας, Ἀλ. Ν. Φοίρας, Ἀλεξάνδρα Χ. Πρίμα, Ι. Δ. Κωνσταντινίδης, Ἀλεξάνδρα Ἀλ. Φοίρα.
ΠΟΡΤ—ΣΑΪΔ. Εὐλαβεία Μπονίτση, Θεολογία Κορδώνη, Ἄννα Χανδρᾶ.
ΠΥΡΓΟΥ. Νίτσα Χ. Σοφιανοπούλου, Διονυσία Γ. Κοντοπούλου, Ἀλεξάνδρα Σ. Νικολακοπούλου, Θεοδώρα Π. Ραπανούλια, Ἑλένη Δ. Παπαγεωργίου, Χρ. Μαγιάτης.
ΣΥΡΟΥ. Νικολ. Ι. Βάτης, Στέφ. Συριανός, Μαρουσὼ Ν. Κοτζιᾶ, Δέσποινα Ν. Κοτζιᾶ.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ. Θησεύς.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Δημ. Δ. Μεταξᾶς, Σ. Γ. Πασσαλῆς, Βασιλικὴ Δ. Κούραλη.
ΥΔΡΑΣ. Ἑλένη Δεβελέκου, Ἀναστασία Μ. Ζουργοτοῦ, Φρουρὸς τῆς Ἐπταλόφου.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Ἰωάν. Ν. Σούλας, Κωνστ. Ἀλ. Τσίντζος, Παντελῆς Κ. Νικολάου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες: ΛΟΥΪΖΑ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Ἀθήναις, ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΗΛ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Καλάμαις, ΣΤΑΥΡΟΣ Θ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ ἐν Ναυπλίῳ καὶ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Δ. ΜΑΛΤΑΣ ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

Τύποις Καταστημάτων «ΝΕΟΥ ΑΣΤΕΩΣ» Κοραῆ 4, Ἀθῆναι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησία . . . . δρ. 8,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . . » 4,50	Ἑξάμηνος . . » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2.50	Τρίμηνος . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ.10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος *Ἐν Ἀθήναις, 25 Ἀπριλίου 1915* *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 21*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Καὶ ἀφίνων τὸ παράθυρόν του, πηγαίνει εἰς τὸ ἄλλο βαγόνι, διὰ νὰ ἰδῇ μὴ θέλουν τίποτε οἱ κύριοί του.

Ἐκεῖ βλέπει μὲ κάποιαν ἔκπληξιν, ὅτι ἄλλοι δύο ἐπιβάται, τοὺς ὁποίους δὲν ἐγνώριζεν, ἦσαν μαζὶ μὲ τὴν μὶς Μπρὶδζ καὶ μὲ τὸν ἀδελφόν της.

Ἦσαν καὶ οἱ δύο εὔρωστοι, καλοκαμωμένοι, κ' ἐκ πρώτης ὄψεως ἔκαμναν τὴν ἐντύπωσιν ἀνθρώπων ἐκτάκτως δυνατῶν καὶ τολμηρῶν. Καί, πρᾶγμα παράξενον: ὡμοίαζον τόσον πολὺ μεταξύ των, ὥστε μετὰ δυσκολίας ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἐφοροῦσαν κυνηγετικὰς στολὰς ἀπὸ ἀγγλικὴν τσόχαν, ἀλλὰ μαλακὲς μπότες, ὅπως οἱ χωρικοὶ τοῦ τόπου. Δὲν τοὺς ἔλειπεν οὔτε τὸ σομπρέρο οὔτε τὸ φουλάρι. Καὶ πλησίον του εἶχε καθένας τὸ πόντσο του, ἀπὸ τρίχαν γουανάκου, τὸ ὁποῖον ἐμαρτύρει ἐπίσης, ὅτι ἦσαν Ἀργεντινοί, ἢ Ἱσπανοὶ διαμένοντες ἐκεῖ ἀπὸ μακροῦ. Ἐν τούτοις ὁ Ραοὺλ παρετήρησεν, ὅτι οἱ νέοι φίλοι τοῦ κυρίου του ὡμιλοῦσαν μαζί των ἀγγλικά. Καὶ ἡ συνομιλία τῶν μάλιστα ἐφαίνετο πολὺ ἐνδιαφέρουσα.

Ἦσαν ὅλοι σκυμμένοι ἐπάνω εἰς κάποιον σχέδιον, ἁπλωμένον ἐπὶ τῶν γονάτων των κ' ἐφαίνοντο νὰ τὸ σπουδάζουν μὲ προσοχήν.

Διεκόπησαν ἀποτόμως μόλις ἐπλησίασεν ὁ Ραοὺλ καὶ ἡ μὶς Μπρὶδζ τὸν ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλον εἰς τοὺς φίλους της καὶ τοῖς εἶπε σιγά:

— Ζό! Λό! προσοχή!

Καὶ ἔπειτα δυνατώτερα:

— Εἶνε ὁ νέος μου μπόϋ.

Ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λό,—μὲ τὰ σύντομα καὶ παράδοξα αὐτὰ ὀνόματα ἡ Ἀμερικανὶς ὠνόμασε τοὺς νέους της συνταξειδιώτας,— ἐστήριξαν τοὺς μακρούς

«Τὸ μικρὸν κερδάνιον ἐξεκίνησεν ὁλοταχῶς...» (Σ. 166, στ. γ'.)

τῶν κορμοὺς εἰς τὴν ράχιν τοῦ καναπὲ καὶ παρετήρησαν τὸν μπόϋ, ἐνῷ ἡ νεᾶνις τὸν ἠρώτα μὲ τὴν μελῳδικήν της φωνήν:

— Θέλεις τίποτε. μικρέ;

— Ὄχι, μὶς Μπρίδζ, ἀπεκρίθη ὁ Ραοὺλ· ἦλθα μόνον νὰ ἰδῶ μήπως σεῖς μὲ θέλετε τίποτε.

Ὁ Σὲρ Ράλφ, χωρὶς νὰ κινηθῇ, ἔδειξε μόνον μὲ τὸ δάκτυλον εἰς τὸν Ραοὺλ ἕνα πλῆθος ἀπὸ δέματα καὶ βαλίζες ποὺ ἐγέμιζαν τὸ βαγόνι, καὶ τῷ εἶπε:

— Μέτρησέ τα, διὰ νὰ τὰ παραλάβῃς, ὅταν θὰ φθάσωμεν. Ἂν χαθῇ τίπατε θὰ εἶσαι ὑπεύθυνος ... Εἶνε δεκαεπτὰ κομμάτια.

Ὁ Ραοὺλ ἐμέτρησε πραγματικῶς τὰ δέματα, τὰ ὁποῖα, ἀπὸ τὸ σχῆμά των, ἐφαίνοντο, ὅτι περιεῖχον τὰ πολυάριθμα ἐκεῖνα πιστόλια καὶ τουφέκια ποὺ εἶχεν ἰδῇ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ξενοδοχείου. Κατόπιν ἐχαιρέτησε τοὺς κυρίους του, οἱ ὁποῖοι ἐξηκολούθησαν τὴν μελέτην τοῦ σχεδίου τῶν ὑπὸ τὸ φῶς ἑνὸς φανταρίου τῆς τσέπης, τοποθετημένου ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ βαγονιοῦ.

Ἐλεύθερος πλέον, ὁ Ραοὺλ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ διαμέρισμά του καὶ ἐξηπλώθη εἰς τὸν καναπέν, ὅπου ἀπεκοιμήθη γρήγορα, λίκνιζόμενος ἀπὸ τὴν κίνησιν τοῦ τραίνου.

Ἄλογο ἢ ἁμάξι;

Ἐξύπνησε μὲ τὰς πρώτας λάμψεις τῆς ἡμέρας κ' ἐκύτταξεν ἀμέσως ἀπὸ τὸ παράθυρον. Τὸ τοπίον τῆς προτεραίας εἶχε μεταβληθῇ. Δὲν ἦσαν πλέον τὰ κατάφυτα κτήματα τῶν περι-